

VELVET

music | art | cinema | new media | fashion | football | events

ROB GARZA

from THIEVERY CORPORATION

DUST GALAXY

+ guests

Presents

Σάββατο
15.12

Gagarin 205

εισιτήρια προπωλούνται στα: METROPOLIS, TICKETHOUSE και www.i-ticket.gr

CBGB
OM FUG

faces./04

camera./06

Sharon Lockhart: Remember when time stood still? |
Bob Sabiston | Porn ! Porn ! Porn ! | Persona: Winona Ryder

new media./16

Second Life, Second Chance

A brief history of...Anathena | Fox base alpha: Drawing
screen, Green fingers, Diamonds Are a Girl's best friend,
Η έκθεση της ανησυχίας, Λήδα Παπακωνσταντίνου |
Damaged Goods

art./12

b-sides./18

Etienne Charry: Ο Κύρος Γρανάζης της Pop | Dust Galaxy |
What would have happened if... James | Pick-up | Art Brut

Guest list | After all...

size./24

football is life./26

Look at Us!

pot pourri./28

my space whore./32

Crash Convention's Dave

1,2,3, Go!./01

VELVET
τεύχος 17 / νοέμβριος 06
μηνιαία δωρεάν έκδοση

Έκδοση / Επιμέλεια:
Λάκης & Άρης Ιωάνος
Σχεδιασμός:
Άντα Θεοδωρακάκη
Ειρήνη Ζωγράφου
Οργάνωση / Προβολή:
Δάφνη Δραγώνα
Κατερίνα Ζωγράφου
Διεύθυνση διαφήμισης:
The Studio (art projects)
Υπεύθυνη διαφήμισης:
Χριστίνα Ροδοπούλου
Διαφημιστικό τμήμα:
Σοφία Γλυνού
Μαργαρίτα Τσόμου

Συντάκτες:
(velvet mornings)
Λάκης & Άρης Ιωάνος
(art)
Σένια Καλπακτσόγλου
Χριστόφορος Μαρinos
(camera)
Νατάσα Γιανναράκη
Αντρέας Κίκπρας
(new media)
Δάφνη Δραγώνα
(b-sides)
Δημήτρης Βόγλης
Οδυσσεύς Νικητιανός
Γιάγκος Κολιοπάνος
Νίκος Λιάσκας
(size)
Asako Masunouchi
Χριστίνα Ροδοπούλου
(football is life)
Αντρέας Κίκπρας

Συνεργάτες:
Ηλίας Παπαζαχαρίας
Dr. Faux
Μαριλένα Σαλαμάνου
Κωνσταντίνος Δαγριτζίκος
Δανάη Βαρδαλή
Αλεξάνδρα Ζωιοπούλου
Αφροδίτη Ψαρρά
Νατάσα Χτενά

Έκδοση:
The Studio (art projects)
Μιλτιάδου 17, 4ος όροφος,
105 60 Αθήνα
Τ / Φ: 210 3314 923
velvet_magazine@yahoo.gr
www.myspace.com/velvetmagazine

Παραγωγή:
Multimedia A.E.

THE KIDS WANNA MAKE IT!

Στη Γλασκόβη τα καλύτερα parties γίνονται στη Glasgow School of Art... την περασμένη εβδομάδα οι Victorian English Gentlemen's Club κάνανε live μαζί με άλλα συγκροτήματα στο Goldsmiths... μερικά από τα πιο Hot ονόματα της νέας artrock σκηνής γεννηθήκανε μέσα σε σχολές Καλών Τεχνών... εδώ τι γίνεται;

Πρέπει να μπει λίγη δράση μέσα σε αυτή τη σχολή... λίγος ιδρώτας... λίγα κορμιά που να χορεύουν... ok οι καθηγητές έχουν τα δικά τους... το θέμα είναι τα παιδιά τι κάνουν... δεν μιλάμε για καταλήψεις, ντουντούκες κτλ... μιλάμε για πρωτοβουλίες... για project spaces... για συνεργασίες... για εκθέσεις φτιαγμένες με πάθος, όνειρα και λάθη...

Από την άλλη στη μουσική σκηνή τα πράγματα φαίνονται να πηγαίνουν από το καλό στο καλύτερο... πριν λίγο καιρό πετύχαμε τους Zebra Tracks με τα cd τους στο χέρι να κάνουν τη διανομή τους από δισκάδικο σε δισκάδικο... ξέρουμε για δύο live στο Gagarin όπου το χώρο τον κλείσανε μόνο τους τα συγκροτήματα... οι Dread Astaire βγάζουνε εκπληκτικά βινύλια!!!... τα art-works (και η μουσική) των My Wet Calvin σκίζουν... νέες μικρές εταιρίες όπως η Outlandish recordings, που έβγαλε το cd των Night On Earth και η Puzzlemusik... live σε σπιτικά πάρτυ (τι πάρτυ δηλαδή στο Χαϊδάρι... αυτό ήτανε σαν μικρό festival με Monika, The Callas, Wild Honey, My Wet Calvin) και δισκάδικα... χαμός... αυτό είναι...

Κατά τα άλλα η διακοπή του προγράμματος του Εν Λευκώ αποδεικνύει για άλλη μια φορά το πόσο δύσκολο είναι στην Ελλάδα να ορθοποδήσουν και να κρατήσουν κάποια πράγματα, τα όποια βάζουν πάνω από όλα την ποιότητα που προσφέρουν...

Anyway... συνεχίζουμε τα Party μας... αυτή τη φορά στο Bios με Unplugged sets από τους My Wet Calvin και τους Absent Mindead και βέβαια μουσική από τη Velvet Squad μέχρι το πρωί...

See you
x

DO THE VELVET

VELVET PARTY

Velvet Unplugged Series

with :

My Wet Calvin

+

Absent Mindead

Dj Sets by
The Velvet Squad

Starts 11.00pm

Friday 24 November

Bios
Pireos 84

Free Entrance

1 2 3 GO!

El Ron de Cuba
Απολαύστε υπεύθυνα

Κάθε μήνα οι συνεργάτες του VELVET σχολιάζουν...

Το CBGB πέθανε, το CBGB πάει....μετά από 27 χρόνια ...εκατοντάδες συγκροτήματα...την παρουσία και τον ιδρώτα μερικών εκ των σημαντικότερων και επιδραστικότερων προσωπικοτήτων του Rock 'n' Roll...χιλιάδες μπλουζάκια και μπρελόκ...ο αμερικανικός ναός του Underground έκλεισε πριν από μερικές εβδομάδες...

Άντα Θεοδωρακάκη: Όπως είπε και η Patti Smith στο τελευταίο live του CBGB... «This place is not a temple. It is what it is... CBGB is a state of mind.»

Λάκης Ιωνάς: Καμιά φορά είναι απελευθερωτικό να πεθαίνουν οι «μπαμπάδες» ...άντε πάμε για τα δικά μας CBGB τώρα...

Κωνσταντίνος Δαγριτζίκος: Καιρός ήταν ...πάντως αν πατήσετε www.cbgb.com/storepage.htm θα βγείτε στη σελίδα του καταστήματος που πουλάει μπλουζάκια CBGB κτλ. και είναι απλά κορυφαίο!! Μου φαίνεται ότι όλο το site είναι είτε φάρσα ή project γιατί είναι τόσο γαμάτα άθλιο! Μπείτε τώραaaaaa λέμεεεεεεεε...

Αφροδίτη Ψαρρά: Κρίμα που δεν πρόλαβα να πάω. Ελπίζω να ξανανοιξει για να το δω!

Νατάσα Γιανναράκη: Το πιο θλιβερό είναι ότι στο χώρο του CBGB θα ανοίξει μαγαζί με souvenirs του club!

Αλεξάνδρα Ζωιπούλου: Τι λες τώρα! Κι έλεγα να το κλείναμε για το πρωτοχρονιάτικο πάρτυ του περιοδικού...

Ιένια Καλπακτσόγλου: Οι δηλώσεις του ιδιοκτήτη του CBGB, Hilly Crystal, ότι απεχθάνεται τη μουσική που έπαιζε το club του (οι Television είναι για τα μπάζα...οι Ramones είναι ακόμα χειρότεροι κ.λ.π.), σε συνδυασμό με διάφορα προϊόντα που κυκλοφόρησε με το logo του μαγαζιού (μπλουζάκια, βρακιά, σκουλαρίκια, ποδιές, κουρτίνες μπάνιου κ.λ.π.), επιβεβαιώνουν για άλλη μια φορά σε όλους τους εναλλακτικούς ότι: το underground είναι εδώ ενωμένο, δυνατό. Καληνύχτα και καλή τύχη στο Las Vegas με τη Sheena Easton και τον Barry Manilow, Hill!

Νατάσα Χτενά: Είδα τα σπορτεξάκια CBGB στη Bershka και ένα δάκρυ έσταξε από τα μάτια μου... γιατί, σκέφτηκα, γιατί;

Χριστόφορος Μαρίνος: Δεν θα πω κρίμα, αλλά είναι θλιβερό.

Οδυσσέας Νικητιανός: Θεωρώ το κλείσιμο του club Hacienda στο Manchester περισσότερο σημαντικό.

Δημήτρης Βόγλης: All things have to end, they have and they do...

Αντρέας Κίκηρας: Απ' ό,τι φαίνεται, του 'λειπε ένας Κουτσούμπας για να το κρατήσει!

Άρης Ιωνάς: Ίσως θα έπρεπε να είχε κλείσει νωρίτερα...

Ειρήνη Ζωγράφου: Κάθε πράγμα στον καιρό του...

Νίκος Λιάσκας: Το να κλείνει ένα τόσο ιστορικό κλαμπ στο οποίο πρωτοεμφανίστηκαν συγκροτήματα σαν τους Ramones, τους Television, τους New York Dolls και τους Suicide, είναι πραγματικά μεγάλη απώλεια. Σαν να λέμε ότι έκλεισε το 100 club στο Λονδίνο...

Asako Masunouchi: So tourists will go to its old site and have to take photos in front of an irrelevant shop.

Navigate life

NAUTICA

Sharon Lockhart

REMEMBER WHEN TIME STOOD STILL?

Θυμάμαι την εποχή που τα απογεύματα κρατούσαν για πάντα: χάζευα τα χρωματιστά σύννεφα από το παράθυρο καθώς το φως σταδιακά άλλαζε και η μέρα γινόταν νύχτα. Δεν είχα χιλιάδες υποχρεώσεις και έγνοιες στο κεφάλι μου και άφηνα το χρόνο να κυλάει με το δικό του, αργό ρυθμό. Όταν ζεις τη στιγμή, αυτή έχει τεράστια διάρκεια. Βλέποντας όμως τη ζωή μας σε Fast Forward, με τη σκέψη μας συνέχεια στο τι συνέβη πριν και τι ακολουθεί μετά, και με τις καταγιστικές εικόνες των media να εντείνουν αυτή την αίσθηση, ξεχνάμε την πραγματική διάρκεια του παρόντος που βιώνουμε ως παιδιά. Το Pine Flat έρχεται να μας την υπενθυμίσει.

της Νατάσας Γιανναράκη

Η Αμερικανίδα καλλιτέχνης Σάρον Λόκχαρτ έγινε γνωστή στα μέσα της δεκαετίας του '90 χάρη στο ιδιосуγκρασιακό έργο της, που εξετάζει σε βάθος τη φύση της εικόνας και την εμπειρία της θέασης. Είναι καταξιωμένη φωτογράφος και κινηματογραφίστρια, για την ακρίβεια δουλεύει στην τομή της στατικής και της κινούμενης εικόνας. Αν κάποιος αναρωτιέται πώς θα ήταν αν ζωντάνευε ξαφνικά μια φωτογραφία, η απάντηση είναι οι ταινίες της

Λόκχαρτ. Μινιμαλιστικές και στοχαστικές, με σταθερή προτίμηση στα μεγάλης διάρκειας πλάνα, λίγα ή καθόλου cut και σταθερό, κατά πρόσωπο καδράρισμα. Οι επαναλήψεις και η κυκλικότητα επικρατούν. Ο χρόνος κυλάει. Μέχρι στιγμής η Λόκχαρτ έχει κάνει 4 μικρού/μεσαίου μήκους ταινίες και μία μεγάλου. Το Khalil, Shaun, A Woman Under the Influence (1994), είναι το ριμέικ, με μη επαγγελματίες ηθοποιούς, μιας

σκηνής του ομώνυμου έργου του Κασσαβέτη. Το Goshogaoka (1997) θολώνει τα όρια μεταξύ πραγματικότητας και παρέμβασης απεικονίζοντας την προπόνηση μιας ομάδας μπάσκετ γυμνασιοκόριτσων στην Ιαπωνία. Το Teatro Amazonas (1999) βάζει τους θεατές σε μια διαδικασία διερεύνησης του ρόλου τους, καθώς βλέπουν τις αντιδράσεις ενός ακροατηρίου ενώ παρακολουθεί μια παράσταση.

Η πρώτη γνωριμία του ελληνικού κοινού με το κινηματογραφικό έργο της Λόκχαρτ έγινε δύο χρόνια πριν με το NO (2003), που προβλήθηκε στο φεστιβάλ Νύχτες Πρεμιέρας. Για 32 λεπτά δύο αγρότες μαζεύουν και κατόπιν απλώνουν σανό σ' ένα χωράφι με τέλεια τάξη και συγχρονισμό. Πολύς κόσμος αποχώρησε γρήγορα καθώς δεν άντεξε την άρτια εικαστικά μεν, βασανιστικά στατική δε, εικόνα. Ξεχάστε τα μακρόσυρτα

πλάνα του Θόδωρου Αγγελόπουλου, η Λόκχαρτ τεστάρει πραγματικά την ικανότητα του κοινού να αλλάξει ρυθμό θέασης και να κατοικήσει στα τοπία που ξετυλίγονται μπροστά στα μάτια του σε πραγματικό χρόνο. Η ίδια το θέτει ως εξής: «Προσπαθώ να κατασκευάσω εικόνες που είναι πολύ μέσα στη στιγμή. Μ' ενδιαφέρουν οι έννοιες της συγκέντρωσης και της απορρόφησης και με ιντριγκάρουν εικόνες ανθρώπων που είναι χαμένοι εν μέσω μιας διαδικασίας ή δραστηριότητας όπως το διάβασμα. Είναι μέσα στον εαυτό τους σε τέτοιες στιγμές, χωρίς να προτάσσουν κάποιο προσωπείο στον κόσμο, αλλά δεν είναι ούτε ανοιχτοί στον κόσμο. Είναι παρόντες, αλλά αδιαπέραστοι». Το πιο πρόσφατο έργο της Λόκχαρτ, Pine Flat, είναι ένα αριστοτεχνικά πλασμένο, διεισδυτικό και οικείο πορτραίτο της παιδικής ηλικίας μέσα στη φύση. Γυρισμένο στους πρόποδες της Σιέρα Νεβάδα, το Pine Flat είναι η καταγραφή της σιωπηλής και μυστήριας μοναξιάς που βιώνουν τα παιδιά όταν βρίσκονται καθένα ξεχωριστά, καθώς και της αμήχανης και ενθουσιώδους συνύπαρξής τους. Οι απατηλά απλές εικόνες βάζουν το θεατή στη διαδικασία να σκεφτεί βαθύτερα πώς νιώθει γι' αυτά που βλέπει απ' όσο συνήθως επιτρέπει η ύπαρξη αφηγηματικού ιστού σε μια ταινία. Το Pine Flat συντίθεται από δώδεκα δεκάλεπτες σκηνές, που η καθεμιά αποτελείται από ένα στατικό πλάνο. Η Λόκχαρτ ακολούθησε αυστηρή δομή δημιουργώντας την ταινία της, που

γυρίστηκε στην περίοδο δυόμισι χρόνων. Η ταινία ξεκινά με την εικόνα μιας δεντροφύτης πλαγιάς καθώς το χιόνι πέφτει και το φως σταδιακά μειώνεται. Μια παιδική φωνή ρωτά «Πού είσαι;» και το ουρλιαχτό ενός λύκου ακούγεται στο φόντο. Απότομο cut σε μαύρο για μερικά δευτερόλεπτα. Οι επόμενες πέντε σκηνές απεικονίζουν παιδιά μόνα τους. Ένα κορίτσι κάθεται σε απαλό, πράσινο χορτάρι και διαβάζει το βιβλίο της. Ακούγεται το κελάδισμα πουλιών και το χορτάρι κυματίζει απαλά καθώς φυσάει το αεράκι. Επόμενες σκηνές δείχνουν ένα αγόρι να παίζει φυσαρμόνικα καθισμένο σ' ένα βράχο μέσα σ' ένα ρυάκι, κατόπιν ένα μικρότερο αγόρι να κοιμάται ξαπλωμένο στο γρασίδι και να αναδύεται ελαφρά μέσα στον ύπνο του. Ένα τρίτο αγόρι είναι καθισμένο πάνω σε ξερά φύλλα, φορώντας παντελόνι παραλλαγής, σαν να περιμένει κάτι. Μας ξαφνιάζει ο ήχος της καραμπίνας του όταν πυροβολεί στον αέρα, μετά συνεχίζει να κάθεται ακίνητος όπως πριν. Άλλο ένα αγόρι στέκεται όρθιο σ' ένα χωράφι με τη σχολική του τσάντα στην πλάτη. Κάποια στιγμή εμφανίζεται το σχολικό λεωφορείο που περιμένει, το παιδί επιβιβάζεται και το τοπίο μένει άδειο. Ακολουθεί μια κάρτα με τη λέξη «Intermission», διάλειμμα, λες και η Σάρον Λόκχαρτ έχει γνωρίσει τα κινηματογραφικά ήθη και έθιμα του τόπου μας. Παίζει όμως μαζί μας, αφού το διάλειμμα είναι εν δυνάμει άλλο ένα πορτραίτο παιδιού, ηχητικό αυτή τη φορά, που παίζει κιθάρα και τραγουδάει, πιθανότατα μόνο στο δωμάτιό του. Το δεύτερο μέρος της ταινίας

ανοίγει μ' ένα πλάνο ενός έρμου τοπίου με δέντρα και στο έδαφος μπαλώματα από χιόνι. Τρεις έφηβοι το διασχίζουν και εξαφανίζονται από το πλάνο. Στην επόμενη σκηνή έφηβοι παίζουν paintball και πειράζονται καθώς η βροχή πέφτει. Δυο κορίτσια ανεβαίνουν εναλλάξ σε μια κούνια δεμένη σ' ένα δέντρο παίζοντας και γελώντας στο καλοκαιρινό απογευματινό φως. Σ' ένα χωράφι με ξανθά στάχια ξαπλώνουν δύο νεαρά ζευγάρια που αγκαλιάζονται και φιλιούνται τρυφερά, χωρίς να αποσπώνται από τον ήχο φορτηγών που περνάνε κάπου κοντά. Το τελευταίο πλάνο απεικονίζει τη σιλουέτα ενός μεγάλου δέντρου στην ομίχλη. Ακούγονται φωνές και διακρίνονται μορφές παιδιών. Ο ανατριχιαστικός ήχος του ανέμου θυμίζει τη μοναξιά του αρχικού τοπίου. Οι εποχές αλλάζουν, η αθωότητα μετουσιώνεται σε εξερεύνηση και κατάκτηση και η κάμερα της Λόκχαρτ καταγράφει την εξαιρετική αίσθηση του χρώματος, του ήχου και της σύνθεσης που διαπερνά τις αισθήσεις και μεταφέρει το θεατή στο ατμοσφαιρικό σύμπαν του πλάνου. Το Pine Flat είναι μια πρόσκληση στοχασμού πάνω στη φύση, τη μοναξιά και τη συντροφικότητα. Η ταινία ανταμείβει τον υπομονετικό θεατή μ' ένα μοναδικό ταξίδι στον χαμένο παράδεισο της παιδικής ηλικίας. Το Pine Flat θα προβληθεί στο φετινό Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης στα πλαίσια του τμήματος «Ημέρες Ανεξαρτησίας». Η καλλιτέχνης έδωσε stills της ταινίας για το εικαστικό της αφίσας και για την πρόσκληση για το πάρτι του τμήματος.

Ο κ. Bob Sabiston είναι ιδιοκτήτης της Flat Black Films (www.flatblackfilms.com). Ήταν ο υπεύθυνος για το καταπληκτικό animation του Waking Life και προγραμματιστής του software που ονομάζεται Rotoshop και που επιτρέπει το rotoscoping, δηλαδή το ξεπατίκωμα απευθείας πάνω από video!!! Απίστευτα πειραματικός και ανεξάντλητος μας μιλάει για τη δουλειά του και για τα μελλοντικά του σχέδια.

Bob Sabiston

της Αφροδίτης Ψαρρά

camera./08

Τι σε έκανε να ασχοληθείς με το animation; Ξέρω τελείωςες το Μ.Ι.Τ. Τι ακριβώς έκανες εκεί;

Πάντα ασχολούμουν με το σχέδιο, τη ζωγραφική, και τη visual art. Το animation ήρθε σαν φυσική επέκταση αυτών, ειδικά όταν άρχισα να βλέπω animation ταινίες στο κολλέγιο. Στο Μ.Ι.Τ. έκανα έρευνα στα computer graphics και τον προγραμματισμό - έγραφα προγράμματα χρωμάτων, προγράμματα animation, και άρχισα να φτιάχνω τις ταινίες animation που έγιναν με αυτό το software.

Το «Waking Life» του Richard Linklater είναι η ταινία που σε έκανε γνωστό παγκοσμίως, και η δουλειά σου σαν διευθυντής animation ήταν αληθινά εμπνευσμένη και πρωτότυπη. Πώς σκέφτηκες να κάνεις κάτι τέτοιο;

Το animation που χρησιμοποίησα στο «Waking Life» ήταν η συνέχεια κάποιων μικρού μήκους rotoscoping ντοκιμαντέρ πάνω στα οποία δούλευα μερικά χρόνια. Έγραψα πρώτη φορά αυτό το πρόγραμμα για έναν διαγωνισμό του MTV το 1997. Μέσα στα επόμενα χρόνια πρόσθεσα πράγματα στο πρόγραμμα και έφτιαξα κι άλλες ταινίες. Ο Richard Linklater είδε ένα από αυτά τα clip και ενδιαφέρθηκε να χρησιμοποιήσει κάτι τέτοιο στην ταινία του.

Επίσης η μικρού μήκους ταινία «Snack and Drink» ήταν σίγουρα καινοτόμα, καθώς είναι και ένα είδος animated documentary. Πες μας μερικά πράγματα γι' αυτήν την εμπειρία.

Ήταν από τα πρώτα clip που φτιάξαμε πριν το «Waking Life». Ήταν ένα από τα πρώτα πράγματα που κάναμε με χρώμα στο rotoscoping software. Ο Ryan είναι αυτιστικός έφηβος και γνωρίσαμε τη μητέρα του σε ένα τοπικό καφέ. Εκείνη την εποχή ψάχναμε κόσμο να του πάρουμε συνέντευξη για animation, και η μητέρα του θεωρούσε ότι η συνέντευξη του γιου της θα ήταν ένα πολύ ενδιαφέρον θέμα. Όταν παρουσιάστηκε να του

πάρουμε τη συνέντευξη αυτός αρνήθηκε να κάτσει και να συζητήσει, αλλά μας επέτρεψε να τον ακολουθήσουμε στο 7-11 να πάρει ένα «Snack and Drink» (πρόχειρο φαγητό και ποτό). Έτσι καταλήξαμε να κάνουμε animation σε αυτό. **Και μερικά πράγματα για την εταιρία σου, τη Flat Black Films. Γιατί επέλεξες σαν έδρα την πόλη του Austin στο Τέξας;**

Μετά από 8 χρόνια στη Βοστώνη θέλησα να ζήσω σε ένα πιο ζεστό μέρος. Είχα ακούσει πολλά καλά πράγματα για το Austin, είχα κι ένα φίλο που μετακόμιζε εκεί, έτσι αποφάσισα να μετακομίσω κι εγώ και να κάνω μια καινούργια αρχή.

Το πρόγραμμα Rotoshop που έχεις δημιουργήσει και είναι προς το παρόν μόνο διαθέσιμο σε αυτούς που εργάζονται για την επιχείρησή σας, φαίνεται ένα τέλειο εργαλείο για τους επιδοξους δημιουργούς animation. Σκοπεύεις να το προωθήσεις στην αγορά;

Η επιχείρησή μας είναι πολύ μικρή -είμαι το μόνο άτομο που δουλεύει στο software- και θέλω πραγματικά να ξοδέψω το χρόνο μου εργαζόμενος σε νέα projects. Φοβάμαι ότι ο χρόνος που θα χρειαστεί για να κυκλοφορήσει το πρόγραμμα στην αγορά μπορεί να μην αξίζει κιόλας. Δεν υπάρχει καμία εγγύηση ότι θα πουλήσει, ούτε ότι ο καθένας θα είναι σε θέση να κάνει αυτά που κάνουμε εμείς. Προς το παρόν ακόμα πληρώνουμε τους λογαριασμούς από το στούντιο. Δεν θα με πείραζε να κυκλοφορήσει στο εμπόριο σαν προϊόν, όπως το Flash, αλλά πιστεύω ότι θα έπρεπε να το αγοράσει κάποιος ή να βρούμε κάποιου είδους χρηματοδότηση.

Πες μας μερικά πράγματα για σένα. Πώς ξοδεύεις τον ελεύθερο χρόνο σου; Εάν έχεις καθόλου... Τι μουσική σ' αρέσει να ακούς;

Πραγματικά εργάζομαι πάρα πολλές ώρες. Έχω διάφορα projects με τα οποία ασχολούμαι ταυτόχρονα, και όλα με κάνουν πολύ χαρούμενο.

Αλλά η δημιουργία τους πραγματικά απαιτεί την πλήρη αφοσίωση μου και το χρόνο μου. Βλέπω πολλές ταινίες στο NetFlix και μερικές φορές αν βγει κανένα καλό videogame θα το παίξω - μ' αρέσει πολύ το Nintendo DS. Αγαπώ πολύ τη μουσική, αλλά πρόσφατα πραγματικά νιώθω πως δεν ακούω τίποτα καλό, δεν ξέρω αν είναι επειδή γερνάω ή αν όντως δεν υπάρχει τίποτα εκεί έξω. Είναι μια μπάντα που μ' αρέσει πολύ και λέγεται The Black Angels - είναι κάπως ρετρό, λίγο 70s. Το καινούργιο άλμπουμ του Beck ακούγεται αρκετά καλό, αλλά μόλις το πήρα. Υπάρχει και ένα ντοκιμαντέρ που λέγεται «Monster Road» για έναν δημιουργό claymation (animation με πηλό), τον Bruce Bickford που μόλις κυκλοφόρησε σε DVD και έχει υπέροχη μουσική.

Μπορώ να σε ρωτήσω τι ετοιμάζεις τώρα;

Κάνουμε μια σειρά από διαφημίσεις, η πρώτη μας για τον Charles Schwab. Ένα 12λεπτο animation που λέγεται «The even more fun trip», με πρωταγωνιστή τον Ryan από το «Snack and Drink». Και γράφω και ένα μικρό πρόγραμμα ζωγραφικής και animation για το Nintendo DS που πιστεύω ότι θα κυκλοφορήσω σύντομα.

Τα clip του Bob Sabiston είναι διαθέσιμα www.flatblackfilms.com
http://home.utah.edu/~klm6/3200/06Rotoscope_Filp-books05.html
<http://www.katecorcorangallery.com/animation.html>
Και για όποιον ενδιαφέρεται να μάθει πιο πολλά για το Rotoshop www.media.mit.edu/events/movies/video.php?id=sabiston-2002-05-16

FILMS HERE...

Επιμέλεια: Αντρέας Κίκρας και Νατάσα Γιανναράκη

Grbavica

Το αουτσάιντερ που κέρδισε τη Χρυσή Άρκτο του τελευταίου Φεστιβάλ του Βερολίνου. Η απόσταση που σιγά-σιγά δημιουργείται από τις πρόσφατες σκοτεινές στιγμές της Ιστορίας της Ευρώπης βοήθησε τη - λαϊκή ηρωίδα πλέον - Γιασμίλα Ζμπάνιτς (μόλις στα 32 της και στο ντεμπούτο φιλμ της) ώστε να κρατήσει αρκετά χαμηλούς τόνους σε ένα τόσο βαρύ background (τους κατά συρροή βιασμούς γυναικών κατά την περίοδο της «Εθνοκάθαρσης» στον πόλεμο της Βοσνίας). Η ιστορία περιφέρεται γύρω από τη σεισμογενή σχέση μάνας και (12χρονης) κόρης, μια δεκαετία περίπου μετά το γεγονός που γέννησε το μεγάλο μυστικό της πρώτης. Η αλήθεια ξεψαχνίζεται σταδιακά και με επίμονη διακριτικότητα, αποφεύγοντας όσο μπορεί το πολύ μέλι και τις ταυτίσεις, αφήνοντας περιθώριο για να αναδειχτεί η φόρτιση που ασκεί το περίγραμμα της γειτονιάς του Σεράγεβο (αυτή είναι η Grbavica) που από σπίτι έγινε τόπος μαρτυρίου και μετά ξανά σπίτι.

Σενάριο-σκηνοθεσία: Γιασμίλα Ζμπάνιτς
Πρωταγωνιστούν: Μιριάνα Καρανόβιτς, Λούνα Μιγιόβιτς

PORN ! PORN ! PORN !

Paris, je t' aime

Μια «μικτή κόσμου» από τοπ σκηνοθέτες και ηθοποιούς του σινεμά συνωστίζεται σε ένα δώρο με 18 υπερ-υψηλής ανάλυσης στιγμιότυπα-κάρτ ποστάλ (με το γεωγραφικό προσδιορισμό της η καθεμιά) που επιδιώκουν να χαρτογραφήσουν το σημερινό Παρίσι. Αφού ξεπεραστεί το κατ' αρχήν ενοχλητικό στοιχείο της προσκόλλησης στις τουριστικές γειτονίες μιας πόλης-ηφαιστείου, η ώρα περνά γρήγορα και άνετα, όπως συμβαίνει κατά κανόνα με τις σπονδυλωτές ταινίες, που έτσι κι αλλιώς περισσότερο μεταφέρουν ένα κλίμα, παρά καθηλώνουν. Κάτι επίσης αναμενόμενο, είναι να αφήνουν πιο ιδιαίτερη γεύση οι λιγότερο γνωστοί, που παίρνουν το θέμα λιγότερο διεκπεραιωτικά, όπως ο - συνήθως - animator Σιλβέν Σομέ («Tour Eiffel»), με μια χαριτωμένη βωβή ιστορία δυο μίμων κάτω από τον πύργο και ο γερμανοτραφής Νοτιοαφρικανός Όλιβερ Σμιτζ («Place des Fetes»), με ένα μικρό ρομάντζο απελπισίας στην πιο «προαστιακή» ιστορία της ταινίας. Από τους αρκετούς Αμερικάνους που γυροφέρνουν στο Παρίσι κεντρίζουν, μόνο και μόνο γιατί είναι αυτοί που είναι, ο στάνταρ γκαντέμης Στιβ Μπουσέμι («Tuileries», από τους Cohen Bros) και το Κασαβετιανό ζευγάρι Μπεν Γκαζάρα-Τζίνα Ρόουλαντς («Quartier Latin», σε σκηνοθεσία Φρεντερίκ Ομπερτέν & Ζεράρ Ντεπαρτιέ!). Τέλος, σημειωτέα και μια μουσειακή αστραπαία εμφάνιση της ταιλαπωρημένης και ακριβοθώρητης Μάριαν Φέιθφουλ («Le Marais», του Γκας Βαν Ζαντ).

Σπονδυλωτή ταινία, με τη συμμετοχή των σκηνοθετών: Γκας Βαν Ζαντ, Κρίστοφερ Ντόιλ, Γουές Κρέιβεν, Ίθαν & Τζόελ Κοέν, Αλεξάντερ Πέιν, Γκούριντερ Τσάντα, Τομ Τίκβερ κ.ά. Πρωταγωνιστούν: Μπεν Γκαζάρα, Τζίνα Ρόουλαντς, Στιβ Μπουσέμι, Νάταλι Πόρτμαν, Ουίλεμ Νταφός, Ζιλιέτ Μπινός, Μάριαν Φέιθφουλ, Μιράντα Ρίτσαρτσον, Μπομπ Χόσκινς, Φανί Αρντάν κ.ά

camera./09

Σε είδα στ' όνειρό μου

Αν υποτεθεί ότι στο σινεμά υπάρχουν από γεννησημιού του δύο κυρίαρχες τάσεις, η Λιμιέρ («αλήθεια», ντοκιμαντέρ) και η Μελιές (φαντασία, «μαγεία»), τότε ο Μισέλ Γκοντρί το δίκως άλλο είναι απ'αυτούς που κλίνουν προς τη δεύτερη, στοχεύοντας φυσικά να κάνει κινηματογράφο (πλέον, μετά τον καταγισμό των video-clips) άρα να εξισορροπήσει τα πράγματα στον - πάντα ελκυστικό - «μαγικό ρεαλισμό». Στο «Σε Είδα Στ' Όνειρό Μου», ο Γκοντρί απαλλάχτηκε από το «βραχνά» ενός ικανού σεναριογράφου (όπως ο Τσάρλι Κάουφμαν στην «Ανθρώπινη Φύση» και την «Αιώνια Λιακάδα...») και παίζει μπάλα μόνος του: ο Στεφάν (Γκαέλ Γκαρσία Μπερνάλ) είναι ένας anti-social συντάκτης ημερολογίων, που ζει στα όνειρά του το ιδεατό αντίθετο της κανονικής του ζωής, στην οποία η Στεφανί (Σαρλότ Γκενσμπούρ) εισβάλλει για να αντιπροσωπεύσει κάτι παρόμοιο, με γλυκόπικρες ανακατωσούρες. Λεπτή η ισορροπία ανάμεσα στα όρια της αυτοϊκανοποιητικής αλαζονείας (του στίλ «πωώπωω, τι έφτιαξα πάλι ο θεός!») και τη θέληη που έτσι κι αλλιώς ασκούν οι - φορτωμένες από χειροποίητη μανία - εικόνες του Γκοντρί, σε ένα τόσο βολικό γι' αυτόν, άρα και επικίνδυνο, σκηνικό. Σίγουρα όλα αποπνέουν τον ίδιο τον Γκοντρί. Που έχει μια μόνιμα ξινισμένη φάτσα, αλλά δεν του λείπει το χιούμορ, αποδεδειγμένα...

Σενάριο-Σκηνοθεσία: Μισέλ Γκοντρί
Πρωταγωνιστούν: Γκαέλ Γκαρσία Μπερνάλ, Σαρλότ Γκενσμπούρ, Αλέν Σαμπά, Μιού-Μιού

Ο Dr. Faux ψάχνει στη συλλογή του και προτείνει τη βιντεοκάσετα του μήνα: 23557

Πάντα πίστευα ότι οι ταινίες πρέπει να μας ανοίγουν καινούριους ορίζοντες. Βάζοντας την κασέτα στο βίντεο για να δω το «23557» είδα να απλώνεται μπροστά μου ο θαυμαστός καινούριος κόσμος που τόσο απλόχερα και γενναϊόδωρα μας χαρίζει ο φέρελπισ νεαρός Ιάπωνας, ο Σουνσούκε Γιαμπαέτσι. Μέσα στο σύμπαν του συνυπάρχουν στοιχεία τόσο της μακραιώνης ιαπωνικής παράδοσης, όσο και της νεωτερικότητας, με αξιομνημόνευτη προσοχή στη - σχεδόν εντομολογική - λεπτομέρεια, στην επιλογή των χώρων, στα καθαρίσματα, στον αυστηρό διαχωρισμό των σκηνών, στην απόσυρση του ηθοποιού από την ηθοποιία για χάρη του πυκνού, κατάφουτου δάσους των εικόνων. Δεν κατάλαβα πότε πέρασαν οι τρεισίμισι ώρες αυτού του σπουδαίου θεάματος, αναζητώντας το μεγάλο μυστικό. Τι είναι λοιπόν το νούμερο «23557»; Και πόσα νούμερα τελικά πρέπει να προσπεράσουμε, για να φτάσουμε σπίτι μας;

Σενάριο-σκηνοθεσία: Σουνσούκε Γιαμπαέτσι, Πρωταγωνιστούν: Ρόκι Ισιμπάσι, Μίκι, Κάνγκο Αϊκάουα, Μομόκο

DEAR FAILURE

του Αντρέα Κίκηρα

Είναι μερικοί άνθρωποι που πάνω από το κεφάλι τους σχηματίζεται ένα τεράστιο φωτοστέφανο με το σύμβολο «πλην», που το κουβαλάνε παντού. Σ' ό,τι κι αν κάνουν δεν τους βγαίνει τίποτε, αλλά ακόμη κι αν πάει να τους βγει, πρέπει κάτι να κάνουν για να το αποτρέψουν. Τη Γουινόνα αυτό το «πλην» τη συντροφεύει από τα μικράτα της, ίσως γιατί είχε την ατυχία πάντα όλοι να περιμένουν κάτι περισσότερο (ή πολλά περισσότερα) απ' αυτήν. Μέσα στην κλισαδούρα περί «Generation X» του «Reality Bites» (1994) η Γουινόνα (ως Λαλέινα, ήμαρτον!) με την τήβεννο γούρλωνε τα μάτια για x-y-z φορά κι έκλεινε με karaoke αφέλεια το λόγο της αποφοίτησης με τη φράση «I don't know», υψώνοντάς την σαν franchise παντιέρα μιας γενιάς μπαφιασμένων παιδιών. Είναι σίγουρο ότι έχει φάει πολλές μούντζες (ή αντίστοιχου ύφους χειρονομίες) στη συγκεκριμένη σκηνή. Συνηθισμένα τα βουνά στα χιόνια, αφού «τα ακούει» διαχρονικά, σχεδόν για οτιδήποτε: στο high-school τη δουλεύανε γιατί έμοιαζε μ' αγόρι, δεν μιλάγε με κανέναν και τους φαινόταν πολύ χαζή, οι κριτικοί του main-stream την έθαβαν για το ενίοτε χαζοχαρούμενο ή cheesy παίξιμό της και για το φριχτό accent της που έπρεπε κάθε φορά να το ακούνε σε voice-over, οι πιο alternative την έβριζαν γιατί παίζει σε blockbusters και ξεφτιλίζει το νονό της Τιμοθί Λίρι και τους παλαιοχιπίδες γονείς της, τα κοράκια του Χόλιγουντ την κορόιδευαν όταν πήγε να γίνει παραγωγός (με το ψυχοπονιάρικο «Girl Interrupted») κι έφαγε τα μούτρα της και ότι είναι ανίκανη να κάνει ένα «major box office hit», τα ξεκατινιασμένα έντυπα την έκραζαν ότι είναι μια μισότρελη κλέφτρα, «seriously drug addict and –ωιμέ!– smoker», τόσα κι άλλα τόσα, αφού αν θες βρίσκεις να πεις οτιδήποτε για τον καθένα, πόσο μάλλον όταν το τραβάει ο οργανισμός του. Κι όμως, αυτή η τόσο βαθιά loser (ψευτο-κυνικός και κουραστικός ο

συγκεκριμένος όρος) προσωπικότητα, είναι σίγουρα από τις πρώτες φάτσες που έρχονται στο μυαλό μέσα στην –όλο και εντονότερη– φούρια να σχηματιστεί το λήμμα της ιστορίας των nineties. Ίσως γιατί συνήθως όσο περισσότερο είναι το κράξιμο, τόσο περισσότερο δημιουργούνται αντίρροπες δυνάμεις στοργής που κρατούν κάποιον στα πόδια του, παρόλο το γκαντεμο-φωτοστέφανο που λέγαμε. «Θα' θελα κάθε φορά να σβήνω τη ζωή με γομολάστιχα και να ξεκινάω από την αρχή», μια σπουδαία ατάκα της, που θα μπορούσε να ερμηνευτεί ως παραδοχή ότι «θα κάνω συνέχεια μαλακίες». Πόσο μάλλον όταν το «I don't want to be a movie star, but a mechanic» έξοχο indie φόρεμα που της έραψε ο Τζάρμους στο «Night On Earth» (1991) αντί για ευλογία αποδείχτηκε χτακίό. Επειδή όμως ένα ξεσκαρτάρισμα του παρελθόντος πάντα βοηθάει, η Ράιντερ (έχοντας μόλις κλείσει τα 35) με λογική «όπισθεν ολотаχώς» ξανασυνάντησε τον Ντάνιελ Γουότερς, εκείνον που προφανώς κέντρισε τον Τζάρμους γράφοντας το χαριτωμένα τρελιάρικο «Heathers» (1989). Εκεί η Γουινόνα (Βερόνικα Σόγιερ), καθώς ξεπάστρευε την –τόσο κλασική– bitchy κλίκα του κολλεγίου (όντας η ίδια μέλος της) εκστόμιζε ατάκες του στυλ «Dear diary, my teenage angst bullshit has a body count» ή «Fuck me gently with a chainsaw», που έγραψαν ιστορία. Στο ολοκαινούριο «Sex and Death 101» του (Ντάνιελ) Γουότερς η Γουινόνα έρχεται πάλι για να ξεπαστρέψει κόσμο, αυτή τη φορά ψυχωτικούς sex-criminals. Ένα πρότζεκτ που σε συνδυασμό με το πρόσφατο «A Scanner Darkly» του σταθερά φρέσκου Ρίτσαρντ Λινκλέιτερ (στο οποίο η Γουινόνα πέτυχε –;– να περάσει σχεδόν απαρατήρητη, σαν mechanic) στοιχειοθετούν μια ξεκάθαρη πρόθεση για indie επανάκτηση. Ό,τι μεσολάβησε ήταν τελικά teenage angst bullshit; Μάλλον, αν και παράλληλα δουλεύονται και τα βιοποριστικά big-budgets. Εκεί όπου το κράξιμο θα πέσει σύννεφο...

new media./11

secOnd Life | SeCOnd Chance

της Guapa Darlandes (Δάφνης Δραγώνα)

Η αλήθεια είναι ότι στην αρχή τα πράγματα είναι κάπως περίεργα. Βρίσκεσαι σε ένα χώρο με πολύ κόσμο και περιπλανιέσαι αριστερά και δεξιά σε πάρκα, κτίρια και παράξενους απροσδιόριστους χώρους, χωρίς να ξέρεις τι πρέπει να κάνεις. Δεν υπάρχει αρχή και τέλος, ούτε κάποιος στόχος για να επιτευχθεί. Είσαι κάτοικος ενός απέραντου εικονικού κόσμου και αποφασίζεις για το ρόλο σου σε αυτόν. Το Second Life ξεκίνησε το 2003 από το Linden Lab, μια εταιρία που έχει τη βάση της στο San Francisco. Οι ιδρυτές του θέλησαν να δημιουργήσουν έναν αυτοπικό χώρο χωρίς κοινωνικά, εθνικά και θρησκευτικά όρια, όπου ο χρήστης θα μπορεί να είναι «ο εαυτός του». Μπορείς να επιλέξεις να έχεις όποια μορφή και όποιο όνομα θέλεις, να κινηθείς όπως και όπου επιθυμείς και να συναναστραφείς οποιονδήποτε βρίσκειται γύρω σου. Παράδοξες εμφανίσεις, χώροι παράξενοι, στοιχεία συχνά σουρεαλιστικά, όλα συνυπάρχουν στο κόσμο του SL. Και αυτό γιατί δεν πρόκειται για ένα παιχνίδι με συγκεκριμένους κανόνες που αναφέρεται σε κάποιο μυθιστορηματικό, μυθολογικό ή ιστορικό χρόνο (όπως τα γνωστά MMORPG – παιχνίδια ρόλων για πολλούς χρήστες στο ίντερνετ), αλλά για έναν εικονικό χώρο, με «πληθυσμό» σχεδόν 1.000.000, που συντίθεται από τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά που του προσδίδουν οι «κάτοικοι»/ιδιοκτήτες του. Ως κάτοικος του SL, μπορείς να αγοράσεις γη, να κατασκευάσεις καταστήματα, σπίτια, να στήσεις επιχειρήσεις, να πουλήσεις και να αγοράσεις ρούχα και αντικείμενα κάθε χρήσης, ανάλογα με τις επιθυμίες και τις ανάγκες σου.

Το Second Life έχει τη δική του οικονομία και το δικό του νόμισμα που επιτρέπει στους κατοίκους να έχουν πραγματικές αγοραπωλησίες στον εικονικό χώρο. Το Linden dollar έχει συναλλαγματική αξία \$1 προς L\$250 και οι κάτοικοι μπορούν να αλλάζουν λεφτά ανά πάσα στιγμή online. Αυτό αποτελεί και κατά κάποιο τρόπο το τρωτό σημείο του SL και το επίκεντρο των κατηγοριών που δέχεται το Linden Lab, ότι επωφελείται οικονομικά από αυτή τη δράση. Κάτι που φυσικά ισχύει. Αντίστοιχα όμως, πολλοί είναι οι κάτοικοι που κατασκευάζοντας και πουλώντας εικονικά αγαθά, κερδίζουν περισσότερα χρήματα απ' ό,τι έβγαζαν παλαιότερα στον πραγματικό κόσμο. Παράλληλα μεγάλες εταιρίες προγραμματίζουν μέρος της διαφημιστικής τους καμπάνιας στο SL για να κερδίσουν την προσοχή των κατοίκων του. Επιχειρήσεις όπως η Toyota, η Intel, η Adidas, η 20th Century Fox προωθούν τα προϊόντα τους μέσω του SL, ενώ μεγάλα κανάλια όπως το MTV και το BBC 1 εκπέμπουν στο SL. Η ισχύς που έχει ένας σύγχρονος εικονικός κόσμος μιας τέτοιας μορφής και δομής γίνεται ολοένα και πιο αντιληπτή και στοιχεία του πραγματικού κόσμου γρήγορα βρίσκουν σε

αυτόν την τρισδιάστατη αναπαράστασή τους. Γνωστά πρόσωπα από τον πολιτικό χώρο κάνουν εμφανίσεις στο SL ενώ πρόσφατα ξεκίνησαν και τα μουσικά live. Η Suzanne Vega τον περασμένο Αύγουστο έπαιξε στο SL μέσω του avatar της, ενώ οι Duran Duran ετοιμάζουν την εμφάνισή τους. Το βασικό προτέρημα του SL είναι η αμεσότητα και ο αυθορμητισμός ως προς την επικοινωνία. Ο κόσμος νιώθει πιο άνετα, όλα γίνονται πιο εύκολα και πιο απλά, χωρίς κοινωνικές συμβάσεις και περιορισμούς. Αυτό κάνει τη συναισθηματική εμπλοκή πιο έντονη και βρίσκει έδαφος που δύσκολα θα είχε στην πραγματική ζωή. Έτσι, το SL έχει αξιοποιηθεί σαν εργαλείο εκπαίδευσης σε ινστιτούτα και πανεπιστήμια αλλά και έχει χρησιμοποιηθεί σαν πλατφόρμα επανένταξης για άτομα από ειδικές ομάδες που πλέον δεν νιώθουν ότι υπάρχει κοινωνικός διαχωρισμός. Λαμβάνοντας υπόψη τα διαφορετικά αυτά δεδομένα, χώροι όπως το Second Life δεν αποτελούν μια παράλληλη πραγματικότητα, αλλά ένα κόσμο που συνεχώς διαμορφώνεται με στοιχεία που εισρέουν από τον πραγματικό στον εικονικό κόσμο και το αντίστροφο. Όπως θα περίμενε κανείς φυσικά, πολλοί είναι αυτοί που βρίσκονται συνέχεια στο SL για το virtual sex ή για το τζόγο αλλά αυτό είναι ένα στοιχείο για το οποίο δεν θα έπρεπε να κατηγορηθούν οι δημιουργοί του. Όλα αποτελούν χαρακτηριστικά της ανθρώπινης συμπεριφοράς και έτσι κι αλλιώς κανείς δε μπορεί να εγγυηθεί την εξέλιξη που θα έχει μια τέτοια κοινότητα. Μπορεί πάντως τα οικονομικά, κοινωνικά και πολιτικά στοιχεία που προτείνονται να επηρεάσουν το μέλλον. Για την ώρα, μάλλον αξίζει κανείς να μπλεχτεί, να τσακωθεί, να περιπλανηθεί, να κάνει φίλους, να ρισκάρει, είναι ένας ολόκληρος κόσμος εκεί... μέσα.

www.secondlife.com

Επιμέλεια: Ξένια Καλπακτσόγλου, Χριστόφορος Μαρίνος

A BRIEF HISTORY OF...

Anathena

Η ομαδική έκθεση Anathena (επιμ. Μαρίνα Γιώτη & Μαρίνα Φωκίδα) εγκαινίασε το Yellow Project Room του Ιδρύματος ΔΕΣΤΕ. Το Velvet προσέγγισε τις επιμελήτριες και τους έθεσε μερικά «ερωτήματα-δηλώσεις». Μετά από συζήτηση και συμφωνία μεταξύ των δύο επιμελητριών επί του ερωτηματολογίου, η Μαρίνα Φωκίδα συνέθεσε μια κοινή απάντηση και μας την έστειλε.

Το υπόγειο καλλιτεχνικό ρεύμα στο οποίο εστιάζει η έκθεση Anathena μοιάζει πολύ με αυτό που συναντάει κανείς κάθε χρόνο στο Φεστιβάλ της Βαβέλ. Την τελευταία δεκαετία, στο πλαίσιο του Φεστιβάλ πραγματοποιήθηκαν εικαστικές εκθέσεις και παρεμβάσεις, χάπενινγκ, συναυλίες, βιντεοπροβολές, γκραφίτι και αφιερώματα γραφιστικής - όλα αυτά μαζί στον ίδιο χώρο και με μια πιο χαλαρή διάθεση απέναντι στην καλλιτεχνική έκφραση. Δεν είναι τυχαίο ότι κάποιοι από τους δημιουργούς που συμμετέχουν στο Anathena, όπως ο Παντελόπουλος, ο Ρενιέρης (με την ομάδα Seppuku Piston) και ο Φαϊτάκης, είχαν παρουσιάσει εκεί δείγματα της δουλειάς τους. Ενώ αρκετοί άλλοι, μεταξύ αυτών ο Κουτρουμπούσης, ο Περράκης, ο Τούρλας, η Παπαδάκη, είχαν συνεργαστεί με τον τότε συνεργάτη της Βαβέλ και επιμελητή εκθέσεων, Θανάση Μουτσόπουλο. Το σκεπτικό της έκθεσης Anathena πόσο διαφέρει από αυτό το πλαίσιο και τι νέα πρόταση έχει να καταθέσει, κυρίως σε ό,τι αφορά την πρόσληψη ενός

έργου τέχνης στην Αθήνα του 2006; Έχει όντως αλλάξει κάτι σε σχέση με τα προηγούμενα χρόνια;

ΜΦ. Πολύ ενδιαφέρουσα ερώτηση-δήλωση αν και λίγο μακριά... Ευχαριστούμε πολύ πάντως για αυτήν, γιατί μας δίνεται η ευκαιρία να αναφερθούμε ευρέως σε ορισμένα πράγματα που συμπεριλαμβάνονταν στο κείμενο της πρότασής μας προς το ΔΕΣΤΕ για την ανοικτή πρόσκληση. Το

υπόγειο καλλιτεχνικό ρεύμα στο οποίο εστιάζει η έκθεση Anathena δεν μοιάζει απλώς πολύ αλλά είναι αυτό που συναντάει κανείς κάθε χρόνο στο

Φεστιβάλ της Βαβέλ, όπως λέτε. Αυτό που γράφαμε και στην πρότασή μας προς το Ίδρυμα είναι ότι αυτό το ρεύμα έχει συντηρηθεί καταρχήν από φεστιβάλ όπως αυτό της Βαβέλ και από τον κόσμο των κόμικ. Η Βαβέλ, περισσότερο από οποιοδήποτε μηχανισμό στην Ελλάδα μέχρι τώρα, έχει συμβάλει στην διατήρηση κάποιων δημιουργικών φωνών που για αρκετά χρόνια δεν ενέπιπταν μέσα στην «ερμηνιακή κλειστή» (όσον αφορά διαφορετικές επιρροές) εντόπια καλλιτεχνική δημιουργία. Εδώ όμως δεν πρόκειται για κάτι τέτοιο, ούτε επίσης πρόκειται για το πλαίσιο της έκθεσης ή του βιβλίου ΠΟΠ Αλλόκοτο, που κατά την εντύπωσή μου, αναφερόταν περισσότερο στην έρευνα της έννοιας ποπ μέσα από διαφορετικές καλλιτεχνικές δουλειές (το οποίο συνοπογράφεται και από έναν από εσάς, και συχαρητήριά σας), αλλά τι ακριβώς σημαίνει αυτό; Οι εκθέσεις που γίνονται τώρα δεν πρέπει να συμπεριλαμβάνουν καλλιτέχνες ή έργα που έχουν παρουσιαστεί σε διαφορετικό πλαίσιο στο παρελθόν; Δεν

πιστεύω να εννοείτε κάτι τέτοιο φυσικά. Εδώ το πλαίσιο είναι άλλο και αυτό είναι ξεκάθαρο ιδίως για μένα που αποτελώ τον «εισαγωγέα» σε αυτή την περίπτωση, διότι κινούμαι και ενεργοποιούμαι επαγγελματικά μέσα στο χώρο της mainstream σκηνής της σύγχρονης τέχνης, κάνοντας ό,τι νομίζω καλύτερο για την εξέλιξή της. Η Anathena πρόκειται για μια καλώς εννοούμενη, «ιδρυματοποιημένη» ομαδική παρουσίαση σε ένα ίδρυμα κοινό και δομή, κομμάτι ενός συγκεκριμένου κόσμου, αυτού της σκηνής της σύγχρονης τέχνης) καλλιτεχνών που ζουν και εργάζονται στην Αθήνα και οι οποίοι στην πλειοψηφία τους δεν είναι ευρέως γνωστοί στο μέχρι τώρα επικρατέστερο κύκλο της σύγχρονης τέχνης για τον οποίο μιλάμε. Κάποιο μέρος καλλιτεχνών εκπροσωπεί την υπόγεια ευαισθησία της εποχής που κινήθηκε πιο ενεργά στα 1960-1970, 1980 μέχρι αρχές '90, κάποιο άλλο μέρος καλλιτεχνών εκπροσωπεί περισσότερο την ξεκάθαρα εμπορευματοποιημένη

δεκαετία του '90 και του 2000, αλλά οι περισσότεροι καλλιτέχνες αναφέρονται σε μια συναφέστατη γκάμα επιρροών που συναντιέται ή χάνεται, αλλά έχει σημαντικά σημεία τήξης. Αν κάτι είναι λοιπόν νέο (δεν ψάχναμε την νεωτερικότητα), είναι αυτή η παρουσίαση σε αυτό το συγκεκριμένο πλαίσιο, και μαζί η σύγκλιση διαφορετικών κόσμων τόσο από το κοινό όσο και από τους καλλιτέχνες, αυτών του φεστιβάλ της Βαβέλ και των ιδρυμάτων τέχνης όπως το ΔΕΣΤΕ. Μέσα από αυτή την μικρή σε διαστάσεις έκθεση (εξ ου και ορισμένες ελλείψεις) και με τρόπο που άπτεται επικοινωνιακά σε αυτό της παρουσίας των εκθέσεων τέχνης σε ιδρύματα σύγχρονης τέχνης, επιχειρούμε να χαρτογραφίσουμε τα παραπάνω για το κοινό του ιδρύματος και στο πιθανό «αναπλασόμενο» κοινό του ιδρύματος (μέσα στη γενική εξέλιξη ιδρυμάτων τέχνης στον κόσμο), και ταυτόχρονα συγχρονιζόμαστε με τη χρονική στιγμή (που κρατάει εδώ και κάποια χρόνια) της εξάλειψης των στενών ορίων για τον κόσμο της σύγχρονης τέχνης (αλλά και άλλους κόσμους), απέναντι σε διαχωρισμούς

όπως: αυτό είναι γραφιστική, αυτό κόμικ, αυτό χάπενινγκ... και αυτό σύγχρονη τέχνη. Πού αποδίδετε εσείς τον «αυτο-αποκλεισμό» των δημιουργών αυτών από το καλλιτεχνικό κατεστημένο της Αθήνας; Μ.Φ. Καταρχήν θα ήθελα να διευκρινίσω ότι η φράση του εθελοντικού αποκλεισμού αναφέρεται περισσότερο σε αυτό καθαυτό το γεγονός παρά στους διαφορετικούς λόγους από πίσω του, οι οποίοι δεν γενικεύονται και είναι προσωπικοί για τους καλλιτέχνες που τον ενεργοποίησαν (υπάρχουν και καλλιτέχνες στην έκθεση, κυρίως νεότεροι, που δεν επιχειρούν αυτό αλλά ίσως το αντίθετο, γεγονός που όπως λέγαμε πιο πάνω είναι χαρακτηριστικό της εποχής). Καλύτερα λοιπόν να ρωτήσετε τους ίδιους. Εμάς μας ενδιέφερε να παρουσιάσουμε μαζί καλλιτέχνες οι οποίοι κατά καιρούς αυτό-αποκλείστηκαν από κάποιες πιο κατεστημένες δομές... ίσως απλά και μόνο γιατί δεν μπορούσαν να συμβιβαστούν με τις τεχνικότητες που τις περιέβαλλαν, αλλά που συνέχισαν

ακάθεκτοι να παράγουν έργο και να συντηρούν τις παρουσιάσεις της δουλειάς τους. Στην Anathena υπήρξε εθελοντικός αποκλεισμός σε μία περίπτωση μάλιστα που η «κακή» έκφραση της «ιδρυματοποιημένης» πλευράς της τέχνης ήμασταν «εμείς οι επιμελητές». Δύο μέλη από την ομάδα Κατρανσβαγκάρντα αποφάσισαν να αποχωρήσουν (το τρίτο έμεινε με το όνομα του, και όχι κάτω από το όνομα της ομάδας), διότι όπως με όλους τους καλλιτέχνες και σε αυτή την περίπτωση κάναμε editing στην επιλογή και στην παρουσίαση των έργων τους. Αυτό είναι εθελοντικός αποκλεισμός. Τώρα σε πιο αστειό τόνο, ένα γεγονός κατά τη διάρκεια της εγκατάστασης της έκθεσης: Κάποιος καλλιτέχνης βρίσκεται εκεί για το στίσιμο του έργου του... και κατά τη συνήθεια του, και ενώ όλοι μπεινοβγαίνουν στην κουζίνα και πίνουν καφέδες, μπεινοβγαίνει και αυτός και αδειάζει το περιεχόμενο ενός μισογεμάτου μπουκαλιού βότκας και ενός ούισκι. Μια τέτοια κίνηση θα μπορούσε ανά πάσα στιγμή να επιφέρει ένα πρόβλημα σε

οποιοδήποτε χώρο εργασίας, με την μορφή ενός ιδρύματος, και να οδηγήσει σε εθελοντικό αποκλεισμό κάποιου καλλιτέχνη που έχει συνηθίσει να βλέπει τα έργα του «στουπί» και διαλέγει συνήθως βότκα παρά καφέ το πρωί. Εδώ δεν συνέβη.

Συμμετέχοντες καλλιτέχνες: Ανδρέας Βάνης, Στυλιανός Γεωργίου, Λευτέρης Γιακουμάκης, Μαρίνα Γιώτη, Αλέξανδρος Δημητριάδης, Δημήτρης Εμμανουήλ, Φίλιππος Κάβακας, Ανδρέας Κασάπης, Φώτης Κουζίνος, Πάνος Κουτρουμπούσης, Χρήστος Λιάλιος, Δημήτρης Μερνάντζας, Ανδρέας Μουζακίτης, Μπλάκ Εν Ντέκερ, Φοίβος Παπαδόπουλος, Σταυρούλα Παπαδάκη, Δημήτρης Παπαδάτος, Παντελής Παντελόπουλος, Μάριος Περράκης, Άγγελος Πλέσσας, Νατάσσα Πουλαντζά, Δημήτρης Πρωτόπαπας, Ηρακλής Ρενιέρης, Ιωακείμ Σιδηρόπουλος, Γιώργος Τούρλας, Στέλιος Φαϊτάκης, b. + zoe, Erasers, Lo-Fi, VM Radio (www.vinylmicrostore.gr)

Anathena
Επιμέλεια: Μαρίνα Φωκίδα και Μαρίνα Γιώτη
Με τη βοήθεια των:
Αντιγόνης Λεάκου και Πατρίτσιας Γιαννοπούλου
20 Οκτωβρίου 2006 - 20 Ιανουαρίου 2007
Ίδρυμα ΔΕΣΤΕ, Φιλελλήνων 11 & Εμ. Παππά, Νέα Ιωνία 142 34, www.deste.gr
Ωράριο Λειτουργίας:
Παρασκευή 16:00-20:00,
Σάββατο 11:00-16:00 και κατόπιν ραντεβού

art./14

Damaged Goods

ΤΑ ΛΑΘΗ ΤΟΥ CHRIS MORRIS

Σε αντίθεση με τον Σκωτσέζο Shrigley, δεν ξέρω, αλλά έχω την εντύπωση ότι ο καθαρόαιμος Άγγλος κωμικός Chris Morris ακολουθεί καταϊδρωμένος (περιττό να πω φυσικά ότι οι φίλοι μου υποστηρίζουν το αντίθετο...). Εδώ που τα λέμε, αν εξαιρέσουμε την παρέα των Monty Python και δύο τρεις άλλους - ας πούμε, ο Ali G μου είναι αρκετά συμπαθής- ποτέ δεν ήμουν ιδιαίτερος φαν των πλακατζήδων της Γηραιάς Αλβιώνας. Το dvd My Wrongs #8245-8249 & 117 (τι τίτλος κι αυτός!) κυκλοφόρησε το 2003 και ένας λόγος για να το προσέξει κανείς είναι ότι παρουσιάζει εικαστικό ενδιαφέρον. Ο πρωταγωνιστής Morris κάθεται μαστουρωμένος στο σαλόνι του σπιτιού του (ή της γκόμενας του, δεν κατάλαβα) και βλέπει διάφορα και ακούει διάφορα. Σε κάποια φάση, ο σκύλος του (ή της γκόμενάς του, τελοσπάντων) τού απευθύνει το λόγο, ισχυριζόμενος μάλιστα (ο σκύλος) ότι είναι ο δικηγόρος του. Ακολουθεί μια τρελή, θεότρελη «πτήση» των δυο τους στην πόλη, σε πάρκα, λεωφορεία και εκκλησίες, μέχρι που τελικά ο Morris ξενερώνει όταν... ξαφνικά συμβαίνει το μοιραίο. Η συνέχεια στις μικρές σας οθόνες, από την Τρέχα Γύρευε.

WHO I AM AND WHAT I WANT

«Εξω είναι σκοτεινά. Πριονωτά μαύρα σύννεφα σκιάζουν το φεγγάρι. Η βροχή πέφτει με τη σέσουλα και ο άνεμος σφυρίζει ανάμεσα στα παντζούρια. Όμως μέσα είμαστε σε ένα πολύ πιο σκοτεινό μέρος. Ένα μέρος γεμάτο αθέατους κινδύνους, ανομολόγητες πράξεις και έναν αέρα αυξανόμενης κακίας. Είμαστε μέσα στο μυαλό των Shrigley και Shepherd. Δεν έχουμε ιδέα πως βρεθήκαμε εκεί. Το μόνο που μπορούμε να θυμηθούμε είναι ότι αγοράσαμε μια κόπια αυτού του DVD και ότι αρχίζουμε τώρα να συνειδητοποιούμε ότι τα πράγματα δεν θα είναι ποτέ ξανά τα ίδια...». Νομίζω πως δεν υπάρχει πιο κατάλληλο σχόλιο για να περιγράψει κανείς τη συνεργασία του David Shrigley και του Chris Shepherd στο Who I am and What I want, πόσο μάλλον όταν αυτό λέγεται από έναν cult δημιουργό όπως ο Glen Baxter. Ό,τι και να έγραφα εγώ, μάλλον περιττό θα ήταν. Το φιλμάκι είναι απολαυστικό, αν και κάποιοι φίλοι που το είδαν θεωρούν ότι τα βιβλιαράκια με σχέδια του Shrigley είναι σαφώς ανώτερα. Να σημειωθεί ότι πρόσφατα κυκλοφόρησε ένα φοβερό audio album, με τίτλο LateNightTales, το οποίο δεν είναι τίποτα άλλο παρά ψελλίσματα και αλλόκοτες αφηγήσεις του Shrigley, οι οποίες συνοδεύονται από αντίστοιχου ύφους σκοτεινές μελωδίες. Για τους λάτρεις του lo-fi και DIY, θεωρείται must! Τέλος, στις 18 Νοεμβρίου ανοίγει μεγάλη έκθεση του Shrigley στο Κέντρο Σύγχρονης Τέχνης του Dundee, στη Σκωτία και από τις 2 Δεκεμβρίου η γκαλερί Yvon Lambert στο Παρίσι φιλοξενεί νέα ατομική του έκθεση. Αν θέλετε πάντως να χαζέψετε τη δουλειά του Shrigley, δεν έχετε παρά να εισέλθετε στον άγνωστο κόσμο του www.davidshrigley.com

SIPPIN' CRIST-O WITH SOME FREAKS FROM FRISCO

Πιστεύετε ότι το Σαν Φρανσίσκο έχει ενδιαφέρουσα μουσική σκηνή; Η γκαλερί Jack Hanley κυκλοφόρησε ένα διπλό cd (art project) 48 κομμάτια από τη νέα, δυναμική, τοπική μουσική σκηνή ονόματι «Frisco Styles» (2003). Η ποικιλία είναι μεγάλη: από το spazz-robot punk των Numbers και των Erase Data στο death disco των Crack και το (κρατηθείτε) acid/fuzz/biker metal των COMETS ON FIRE! Όλα σε προδιαθέτουν για το καλύτερο και πολλοί ήταν αυτοί που εναπόθεσαν τις ελπίδες τους σε αυτά τα νέα συγκροτήματα για το πολυαναμενόμενο comeback της σκηνής του Frisco την οποία (ως είθισται) συνδέουν στενοί δεσμοί με την τοπική εικαστική σκηνή aka είμαστε όλοι μια μεγάλη εναλλακτική παρέα. Έτσι και εμείς το παραγγείλαμε (μας ήρθε λίγο καθυστερημένα ομολογουμένως), αλλά τελικά τζίφος. Το Frisco Styles είναι κυριολεκτικά damaged good και μόνο γι' αυτό σας το προτείνουμε ανεπιφύλακτα. Βάλτε το στη συλλογή σας με τα τύπου ψαγμένα cd (νέα μουσική, συνεργασία γκαλερί κ.λ.π.) αλλά μην το παίξετε ποτέ εκτός αν θέλετε να κάνετε πλάκα στους φίλους σας λίγο πριν βάλετε δυνατά τους...Dwarfs με τις Suicide Girls.

Frisco Styles, Rainbow Recods, 2003

CAKE x2

1. Ηροδότου 13, Κολωνάκι, 210 721 CAKE (2253)
2. Κηφισίας 180, Χαλάνδρι (Domus Center), 210 671 CAKE (2253)
contact@cake.gr | www.cake.gr

DRAWING SCREEN

Άλλη μια ξερή έκθεση με θέμα το σχέδιο δεν θα είχε κανένα νόημα. Αυτό πιθανόν να σκέφτηκε και ο Σωτήρης Μπαχτσετζής όταν κλήθηκε να επιμεληθεί μια έκθεση με σχέδια νέων, κυρίως, Ελλήνων καλλιτεχνών, και αποφάσισε να τα παρουσιάσει μέσα από μια νέα οπτική. Έτσι, το Drawing Screen δεν παρουσιάζει μόνο σχέδια (με την κλασσική ερμηνεία), αλλά και αρκετά βίντεο και αντικείμενα. Όπως πιστεύει και ο ίδιος, «ίσως να υπάρχει τελικά ένα ιδιαίτερο ενδιαφέρον από πλευράς Ελλήνων καλλιτεχνών να ασχοληθούν με το σχέδιο ή να το σχολιάσουν μέσα από άλλα μέσα». Στόχος του Μπαχτσετζή ήταν να κάνει μια έκθεση που θα προτείνει μια κατανόηση του σχεδίου πέρα από τα αφηγηματικά χαρακτηριστικά ή τα εργαλεία απεικόνισης για την «κατασκευή» της πραγματικότητας. Γι' αυτό εξάλλου το Drawing Screen «ερευνά το σχέδιο κάτω από “ειδολογικές” κατηγορίες, αντιπαραβάλλοντας συμμετρικά μεγέθη (οθόνη και πτύχωση, ίχνος και διάνυσμα, γράμμα και περίγραμμα)». Στην έκθεση συμμετέχουν 33 καλλιτέχνες: Αλίκη Παναγιωτοπούλου, Ανδρέας Κασάπης, Βαγγέλης Γκόκας, Βασίλης Καρούκ, Βασίλης Σαλπιστής, Γεωργία Κοτρέτσος, Γιάννης Σαββίδης, Δημήτρης Φουτρής, Διαμαντής Σωτηρόπουλος, Ελένη Αθανασοπούλου, Ελένη Θεοφυλάκτου, Ελένη Καμμά, Εύα Βρετζάκη, Ευαγγελία Μπασδέκη, Θάνος Κλωνάρης, Κατερίνα Διακομή, Κατερίνα Μανωλέσου, Κατερίνα Χρηστίδη, Λίλα Πολενάκη, Λουκία Αλαβάνου, Μαίρη Ζυγούρη, Μαργαρίτα Μποφιλίου, Μαρία Κόντη, Νίκος Αλεξίου, Νίκος Παπαδημητρίου, Νίκος Παπαδόπουλος, Νίνα Παπακωνσταντίνου, Ντόρα Οικονόμου, Παύλος Νικολακόπουλος, Ράνια Ράγκου, Σταυρούλα Παπαδάκη, Φανή Σοφολόγη, Χάρις Επαμεινώνδα.

Η έκθεση διοργανώνεται στο Μουσείο Κινηματογράφου και την TinT Gallery στη Θεσσαλονίκη. Διάρκεια: 24.10.2006 - 14.11.2006
Εγκαίνια Τρίτη 24 Οκτωβρίου 2006, 8 μ.μ.
Ώρες λειτουργίας:
Τρ-Παρ. 17.00 - 22.00, Σάβ-Κυρ 10.00 - 20.00

GREEN FINGERS

Τη δουλειά της Μάρθας Δημητροπούλου την έχουμε δει αποσπασματικά σε διάφορες ομαδικές εκθέσεις τα τελευταία χρόνια καθώς (όπως και πολλοί συνάδελφοί της) πηγαиноερχόταν στο εξωτερικό. Στα τέλη του μήνα εγκαινιάζεται στην γκαλερί Ιλεάνα Τούντα, η πρώτη ατομική της έκθεση στην Αθήνα. Η Δημητροπούλου σκοπεύει να γεμίσει (Νοέμβριο μήνα!) το ισόγειο της γκαλερί με φυσική βλάστηση και συγκεκριμένα με... ζιζάνια. Διαλέγοντας πιθανώς τον πιο περιφρονημένο κρίκο της βιολογικής αλυσίδας, τα παράσιτα, η καλλιτέχνηδα αποπειράται να προσφέρει μια ανάγνωση μορφών του φυσικού κόσμου και ταυτόχρονα να σχολιάσει αισθητικές αξίες που είναι παραμελημένες από την νατουραλιστική ψευδαίσθηση ή την στρουκτουραλιστική εμμονή του design.

Μάρθα Δημητροπούλου - Splash
Διάρκεια: 30.11.2006 - 15.01.2007
Κέντρο Σύγχρονης Τέχνης Ιλεάννα Τούντα
Αρματολών & Κλεφτών 48
Ώρες λειτουργίας:
Τρ-Παρ. 11.00 - 20.00, Σαβ. 10.00 - 16.00
www.art-tounta.gr

Fox
bASe
ALpha

DIAMONDS ARE A GIRL'S BEST FRIEND

Στην πρώτη της ατομική έκθεση με τίτλο Diamonds Are a Girl's Best Friend η Σταυρούλα Παπαδάκη (γ. Αθήνα, 1979) θα παρουσιάσει ένα σύνολο από ζωγραφικά έργα, ένα βίντεο, καθώς και μια σειρά από σχέδια. Χαρακτηριστικό γνώρισμα των έργων αυτών είναι η εμμονή της καλλιτέχνηδας με τα διαμάντια - μια εμμονή που αναπόφευκτα δημιουργεί εντυπώσεις εσωτερικής κατάρρευσης, διχασμού και μεταμόρφωσης. Η δουλειά της Παπαδάκη χαρακτηρίζεται από φανταχτερά χρώματα και μια υβριδική οπτική γλώσσα που δανείζεται πολλά στοιχεία από τα αστεία καρτούν του Robert Crumb, τις αλλόκοτες ιστορίες του Daniel Clowes και του Charles Burns, τις μονόφθαλμες φιγούρες του Philip Guston και τα γλυπτά της Louise Bourgeois. Στα τρελούτσικα σχέδιά της συναντά κανείς ψόφια γατάκια, βασανισμένα λαγουδάκια, μονόφθαλμα πλάσματα, οπές, ακρωτηριασμένα σώματα και μια πληθώρα από γυναικεία σωματικά υπολείμματα: ένα παράδοξο freak show όπου τα πάντα αναλώνονται και αποβάλλονται ταυτόχρονα. Αυτό τον καιρό η Παπαδάκη συμμετέχει επίσης στις εκθέσεις Anathena και Drawing Screen.

Εγκαίνια: Τρίτη 14 Νοεμβρίου 2006
Διάρκεια: 14.11.2006 - 9. 12.2006
Τεχνοχώρος το Μήλο, Αμύντα 11, Πλ. Προσκόπων, Παγκράτι
Ώρες λειτουργίας:
Τρ-Παρ. 11.30 - 14.30 & 18.30 - 21.30
Σάβ. 11.00 - 15.00

Η ΕΚΘΕΣΗ ΤΗΣ ΑΝΗΣΥΧΙΑΣ

Παρότι η εικαστικός και τηλεπαρουσιάστρια Κατερίνα Ζαχαροπούλου δεν μπορεί να χαρακτηριστεί ακριβώς celebrity, σίγουρα είναι μία από τις πιο αναγνωρίσιμες φιγούρες του χώρου. Οι εκπομπές της για τα εικαστικά - από την τωρινή Η Εποχή των εικόνων στην ET1 έως και την παλαιότερη συνεργασία της με το Seven X - διακρίνονται για την εγκυρότητά τους και παράλληλα αποτελούν ένα χρήσιμο εργαλείο καταγραφής της σύγχρονης καλλιτεχνικής δραστηριότητας. Στην νέα ατομική της έκθεση στην γκαλερί Bernier/Eliades, που εγκαινιάζεται στις 15 Νοεμβρίου, η Ζαχαροπούλου αποφάσισε να παίξει με τη σχέση της με τον τηλεοπτικό φακό και να πειραματιστεί με την τηλεοπτική περσόνα που τη συνοδεύει όλα αυτά τα χρόνια. Η ενότητα που θα παρουσιάσει έχει τίτλο «6' περίπου» και περιλαμβάνει ένα βίντεο, μια σειρά από επιτοίχια ζωγραφικά έργα, καθώς και ένα χειροποίητο βιβλίο με όλα τα σχέδια και τις σημειώσεις μέσα από τις οποίες ολοκληρώθηκε η ιδέα της έκθεσης. Τέλος, τα κείμενα αυτά συμπληρώνουν φράσεις του Φερνάντο Πεσόα από «Το βιβλίο της ανησυχίας», το οποίο, όπως επισημαίνει και η ίδια, έδρασε καταλυτικά ως προς την απόφασή της να αποστασιοποιηθεί και να μπορέσει να έρθει σε διάλογο με τον ίδιο της τον εαυτό.

Γκαλερί Bernier/Eliades
Εγκαίνια: Τετάρτη 15 Νοεμβρίου, 20.00-22.00
Διάρκεια: 15 Νοεμ. 2006 - 13 Ιαν. 2007
Ώρες λειτουργίας: Παρασκευή 10:00-20:00 και το Σάββατο 12:00-16:00.

ΛΗΔΑ ΠΑΠΑΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

Η Λήδα Παπακωνσταντίνου είναι μια ιστορική φιγούρα στο χώρο της performance στην Ελλάδα και, κατά την ταπεινή μας άποψη, ίσως ό,τι καλύτερο παρουσιάστηκε στον τομέα αυτό στις δεκαετίες του '70 και '80. Με αφορμή την έκδοση του βιβλίου της, Performance, Film, Video, 1969-2004 από τις εκδόσεις Κύβος, το Μουσείο Μπενάκη στην οδό Πειραιώς θα φιλοξενήσει τα έργα της εικαστικής καλλιτέχνηδας σε μια έκθεση με το ίδιο θέμα, από τις 8 έως 19 Νοεμβρίου. Η έκθεση στο Μπενάκη θα περιλαμβάνει φωτογραφίες, φιλμ, βίντεο, έργα και αρχειακό υλικό από τις performances της καλλιτέχνηδας. Στη διάρκεια της έκθεσης θα γίνει παρουσίαση του βιβλίου, συζήτηση και συνέντευξη τύπου με την συμμετοχή των: Ντένν Ζαχαρόπουλου, Sally Potter, Έφης Στρούζα, Ελένης Βαροπούλου, Νίκου Ξυδάκη, Κατερίνας Ζαχαροπούλου. Επίσης, από 16 Νοεμβρίου έως 3 Δεκεμβρίου το Μακεδονικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης, στα πλαίσια του 47ου Διεθνούς Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης, οργανώνει μία πρωτότυπη εγκατάσταση των ιστορικών φιλμ της Παπακωνσταντίνου στο χώρο του Μπέν Χαμάρ, τα γνωστά Λουτρά της Θεσσαλονίκης, και η οποία θα περιλαμβάνει προβολές όλων των φιλμ της καλλιτέχνηδας.

Μουσείο Μπενάκη
Διάρκεια: 8-19 Νοεμ.

Μακεδονικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης
(Λουτρά Θεσσαλονίκης)
Διάρκεια: 16 Νοεμ. - 3 Δεκ.

ΣΩΤΗΡΗΣ ΠΑΝΟΥΣΑΚΗΣ @ THE APARTMENT

Η νέα, τρίτη κατά σειρά, ατομική έκθεση του ζωγράφου Σωτήρη Πανουσάκη στη γκαλερί The Apartment συνεχίζει (και επεκτείνει) τον προβληματισμό του σχετικά με τη σύλληψη και αποτύπωση του καταναλωτικού δημόσιου χώρου. Ο Πανουσάκης αντλεί τις εικόνες του από σιδηροδρομικούς σταθμούς, βιτρίνες και θεματικά πάρκα. Ένα από τα βασικά χαρακτηριστικά των νέων αυτών έργων είναι η ελλειπτική χρήση του κειμένου, κάτι που περιπλέκει τις συνδηλώσεις, μιας και η γλώσσα που χειρίζεται ο ζωγράφος ακροβατεί μεταξύ αφαίρεσης και αναπαράστασης. Αμέσως μετά την έκθεση του Πανουσάκη, στις 23 Νοεμβρίου, η Apartment θα φιλοξενήσει την ομαδική Here I disappear που επιμελείται η πρώην διευθύντρια της γκαλερί Unlimited, Ghislaine Dantan. Ύστερα από το κλείσιμο της Unlimited η Dantan επανεμφανίζεται με μια νέα έκθεση και αυτός είναι ένας επιπλέον λόγος να περιμένουμε την κίνησή της με ενδιαφέρον.

Γκαλερί The Apartment
Βουλής 21 (5ος όροφος), Σύνταγμα
Σωτήρης Πανουσάκης: 18 Οκτ. - 18 Νοεμ.
Here I disappear: 23 Νοεμ. 2006 - 13 Ιαν. 2007
www.theapartment.gr

Etienne Charry

Ο Κύρος Γρανάζης της Pop

Ο Etienne Charry έχει βαρεθεί τη μουσική βιομηχανία. Απομονωμένος στο σπίτι που έχτισε ο ίδιος στην εξοχή της Βόρειας Γαλλίας, δημιουργεί παροξυσμικά φρέσκες και μελωδικά ανατριχιαστικές μουσικές. Ο ήχος του είναι νηφάλιος, σχεδόν οικογενειακός (οικογενειάρχης είναι εξάλλου ο άνθρωπος) αλλά κάθε άλλο παρά στερείται νεύρου και πρωτοτυπίας. Παράλληλα, εφευρίσκει νέους τρόπους διάδοσης και παρουσίασης των συνθέσεών του, οι οποίες ίσως κάποια μέρα να μην έχουν τίποτα να ζηλέψουν από τον πρόωρα χαμένο προκάτοχό του, Francois de Roubaix.

του Γιάγκου Κολιοπάνου

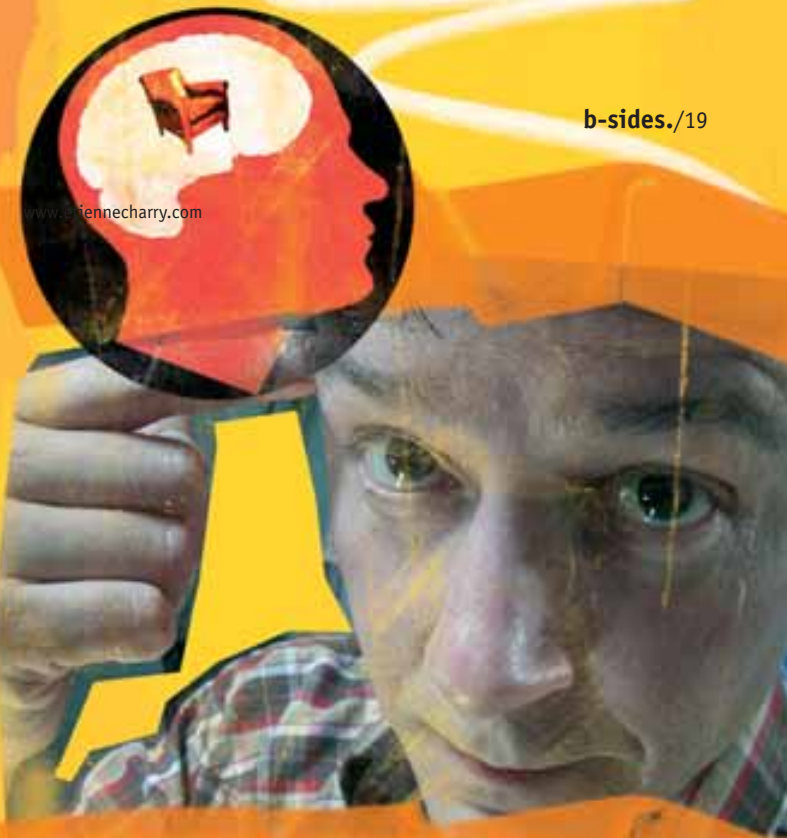
Ο κύριος Charry ξεκίνησε την καλλιτεχνική του καριέρα ως ζωγράφος, εξ ου μάλλον και η εικαστική του προσέγγιση στη μουσική. Το 1983 μαζί με μερικούς φίλους του, εκ των οποίων ο μετέπειτα διάσημος σκηνοθέτης Michel Gondry, ίδρυσε το συγκρότημα Oui Oui στους οποίους ο ίδιος έπαιζε κιθάρα και τραγουδούσε. Θα μεσολαβήσουν αρκετά χρόνια μέχρι να βγάλουν δίσκο, στη διάρκεια των οποίων κάθε μέλος ασχολείτο παράλληλα με τις προσωπικές του καλλιτεχνικές δραστηριότητες, αλλά φέρνοντας στο συγκρότημα την προσωπική του σφραγίδα. Οι ηχογραφήσεις γίνονται με το σύστημα «πινγκ-πονγκ» από το ένα κασσετόφωνο στο άλλο, κάτι που προσθέτει επιθυμητή θορυβώδη ατμόσφαιρα. Τελικά τα περισσότερα κομμάτια επαναηχογραφούνται στο τετρακάναλο του Gondry.

Το 1988 το συγκρότημα σταθεροποιείται σε τέσσερα μέλη και την επόμενη χρονιά κυκλοφορεί το πρώτο τους 45άρι με τίτλο «Les Cailloux» (Τα Βοτσαλάκια) αποκαλύπτοντας έναν ήχο κοφτό, νευρώδη και πρωτότυπο, συνδυάζοντας κιθάρα και πλήκτρα, έντονα τονισμένο από τα φωνητικά του Charry που θυμίζουν περισσότερο μαριονέτα παρά άνθρωπο. Εξάλλου η αισθητική τους στα εξώφυλλα και στα βίντεοκλιπ τούς θέλει μικρά ξύλινα ανθρωπάκια. Οι στίχοι τους, κάθε άλλο παρά rock'n'roll, μιλάνε –πέρα από τα βοτσαλάκια– για μαστορέματα, ιπτάμενα χαλιά, πουτίγκες και μιμόζες. Τον ίδιο χρόνο κυκλοφορεί το πρώτο τους άλμπουμ («Chacun Tout Le Monde») και παράλληλα κάνουν πολλές συναυλίες. Το '90 βγαίνει το αρκετά πιασάριο single «Ma Maison» κι ένα χρόνο αργότερα ακολουθεί το

δεύτερο LP («Formidable»). Το '92 παρά τις εξωτερικές ασχολίες του κάθε μέλους, ξεκινούν μία μεγάλη περιοδεία όπου παρουσιάζονται στη σκηνή ως κομμάτια ενός μεγάλου φλίπερ. Το τέλος της περιοδείας σηματοδοτεί και το τέλος των Oui Oui. Οι δίσκοι τους είναι σήμερα πολύ σπάνιοι. Ο Charry συνεχίζει να συνθέτει μουσική αλλά για πολλά χρόνια απέχει από τη δισκογραφία, κάνοντας κυρίως jingles για διαφημίσεις και για την τηλεόραση. Στο μεταξύ μετακομίζει με τη γυναίκα του και τα δύο τους παιδιά, από το Παρίσι στην εξοχή, σ' ένα μεγάλο σπίτι που κατασκευάζει ο ίδιος. Το '99 κυκλοφορεί τον πρώτο του προσωπικό δίσκο στην Tricatel, την εταιρεία του Bertrand Burgalat. Ονομάζεται «36 Erreurs» (36 λάθη) και πρόκειται για ένα κολάζ από «κανονικά» τραγούδια και από σύντομα μουσικά τμήματα, εμπνευσμένα από ταινίες, διαφημιστικά, τηλεοπτικά σήματα, σειρές κτλ. Ο Charry χρησιμοποιεί μία πληθώρα μουσικών οργάνων και συνεργατών και δημιουργεί έναν ήχο ίσως επιτρεπόμενα στεγνό, αλλά πλούσιο και ευφάνταστο, με ιδιαίτερη κλίση στις χορωδίες. Παράλληλα δημιουργεί κατασκευές με κολάζ από επικέτες τροφίμων οι οποίες κοσμούν το εξώφυλλο του δίσκου. Στη συνέχεια δίνει μία σειρά συναυλιών, στην Ευρώπη και την Αμερική, όπου τα κομμάτια εκτελούνται από μαριονέτες και ρομπότ.

Το 2002 επιστρέφει με το δεύτερο του δίσκο στην Tricatel, ονόματι «Aube Radieuse et Serpents en Flamme» (Εκθαμβωτική Αυγή και Φλεγόμενα Ερπετά) –αυτή τη φορά πρόκειται για ένα «κανονικό» LP με 13 τραγούδια, ηχογραφημένο μάλιστα ως επί το πλείστον στη Σουηδία. Όλο το πνεύμα του δίσκου (μουσική-στίχοι-ατμόσφαιρα) κυμαίνεται ανάμεσα στις νέες τεχνολογίες, τη φύση και τον καταναλωτισμό. Ο Etienne είναι μελωδικός όσο ποτέ και οι συνθέσεις του ακόμα πιο πλούσιες, πιο ώριμες. Αυτή τη φορά δεν επιχειρεί καν να δώσει συναυλίες, αλλά δεκαέξι νέοι Ευρωπαίοι σκηνοθέτες αναλαμβάνουν να γυρίσουν ο καθένας ένα κλιπ πάνω σε κάθε τραγούδι του δίσκου και το υλικό συγκεντρώνεται σε dvd.

Στη συνέχεια αποφασίζει να απέχει από τους κλασικούς τρόπους κυκλοφορίας και παρουσίασης της μουσικής, και να συνδυάσει τις δύο μεγάλες του αγάπες, τη μουσική και τις πλαστικές τέχνες. Έτσι, το 2004, γεννιέται το project Trous d'Eau (Τρύπες Νερού). Η βασική ιδέα είναι ότι κάθε μουσικό κομμάτι μπορεί ν'αποτελέσει ένα μοναδικό έργο τέχνης που μπορεί να εκτεθεί και να αγοραστεί χωρίς τη μεσολάβηση μιας ολόκληρης βιομηχανίας. Το project περιλαμβάνει οπτικοακουστικές εγκαταστάσεις σε διάφορους καλλιτεχνικούς χώρους. Παράλληλα ο Etienne εφευρίσκει τον Franky Froc, ένα αυθάδες rock'n'roll ρομπότ-performer που περιοδεύει με το δικό του show. Στο μεταξύ, κατά καιρούς διοργανώνει τις Siestes Musicales, ήτοι Μουσικές Σιέστες σε δημόσιους χώρους (πάρκα, νοσοκομεία κ.α.) όπου εγκαθιστά τρανζιστοράκια και ξαπλώστρες και καίδεύει τις αισθήσεις των ακροατών του με τις ονειρικές του συνθέσεις. Το πιο πρόσφατο του project, ονόματι Salon-Cerveau (Σαλόνι-Εγκέφαλος) βασίζεται στην ίδια ιδέα με τις τρύπες νερού, κάθε έργο μπορεί ν'αγοραστεί έναντι του ποσού των 600 ευρώ (και φυσικά ο αγοραστής επωφελείται από οποιαδήποτε εμπορική χρήση του), και προς το παρόν εκτίθεται στην ιστοσελίδα του Etienne (κάθε μέρα και μία καινούρια σύνθεση). Τέλος, ο Etienne εδώ και πολλά χρόνια συμμετέχει στην ερασιτεχνική «θεατρική» ομάδα Grand Magasin που περιοδεύει παρουσιάζοντας διάφορα θέαματα νευροεπιστημονικού πνεύματος και με πολλή μουσική, που υπογράφει φυσικά ο ίδιος.

ΜΙΑ ΑΥΤΟΣΥΝΝΕΤΕΥΞΗ ΜΕ ΤΟΝ ΚΥΡΙΟ CHARRY ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ ΤΟΥ PROJECT

-Λοιπόν Etienne, τι χαμπάρια;

Ε λοιπόν, είμαι στη φάση που μιξάρω ένα μέρος της καινούριας μου συλλογής από μουσικές, ούτως ώστε να μπορέσω να τις μεταδώσω στο κοινό μέσω έξι ημερών τα οποία (ο όρος δε γίνεται πιο ακριβής) περικυκλώνουν ένα κοινό καθισμένο σε κύκλο και στραμμένο προς τον εξωτερικό χώρο. Προσπαθώ να χρησιμοποιήσω στο μάξιμουμ τις δυνατότητες που προσφέρει αυτή η φόρμουλα για να παίξω με τα όρα των ακροατών χωρίς όμως να κοιτάω ν'ανταγωνιστώ τα συστήματα υψηλής γκάμας που υπάρχουν σ'αυτόν τον τομέα.

-Είπες ακροατές, δηλαδή δεν υπάρχει τίποτα να δούμε;

Μα βέβαια, διότι παράλληλα με αυτήν τη δραστηριότητα, κατασκευάζω ένα ολόκληρο σετ από μουσικά όργανα τα οποία συνδέω με συγκεκριμένα μουσικά κομμάτια των οποίων οι «διεφθαρμένοι» ήχοι δεν μπορούμε a priori να πούμε με ποιο όργανο συντέθηκαν. Δημιουργώ δηλαδή το όργανο μετά τον ήχο.

-Πώς παρουσιάζεται αυτό στα μάτια του κοινού;

Ε λοιπόν, έξι κομπάρσοι παρεμβαίνουν, εφοδιασμένοι μ' αυτά τα όργανα κι εκτελούν ένα άψογο play-back ενός μουσικού κομματιού ή ενός άλλου, κοντά στο ηχείο τη συγκεκριμένη στιγμή που ο εν προκειμένω ήχος μεταδίδεται. Η επιλογή των στιγμών είναι εντελώς υποκειμενική, αλλά έχει αποφασιστεί με ακρίβεια από πριν. Οι παρεμβάσεις είναι μάλλον σύντομες και δεν υπογραμμίζουν αναγκαστικά τα πιο έντονα μέρη των συνθέσεων. Και τέλος, εκ μέρους των ακροατών/θεατών, κανείς δε βλέπει ούτε ακούει το ίδιο πράγμα την ίδια στιγμή και αυτό μου αρέσει.

-Είναι το κυριότερο.

Επιστρέφω επί το έργον.

-Κάνε δουλειά σου.

Dust Galaxy...

μία σκόνη γαλαξία μας έρχεται από την άλλη πλευρά του Ατλαντικού

του Δημήτρη Βόγλη

Ένας παλιός μας γνώριμος και αγαπημένος του ελληνικού κοινού αποφασίζει να πάρει την κατάσταση στα χέρια του, να προχωρήσει στην πρώτη του προσωπική δισκογραφική απόπειρα και να μας δώσει σημαντικό λόγο να ασχοληθούμε και πάλι μαζί του. Ο λόγος για τον Rob Garza, ιδρυτικό μέλος - μαζί με τον Eric Hilton - των ευρηματικών Thievery Corporation που από το 1995 που δημιουργήθηκαν έχουν δώσει το δικό τους στίγμα στην electronica-dub-pop μουσική σκηνή. Όταν πριν δύο χρόνια είχαν κυκλοφορήσει το αριστουργηματικό The Cosmic Game ήταν φανερό οι πιο «rock» επιρροές. Και αναφέρουμε το rock σε εισαγωγικά εννοώντας λίγο πιο τραχείς ήχους, βασισμένους σε μια lounge-pop αισθητική, με συνεργασίες όπως των Flaming Lips, Perry Farrell (Jane's Addiction) και του David Byrne. Ο Rob άρχισε να την ψάχνει πιο πολύ αγοράζοντας και ξεσκονίζοντας πολλά παλιά βινύλια, ακούγοντας με τις ώρες μουσική, ανακαλύπτοντας καινούργιες διαδρομές σαν ένας καλός μαθητής που θέλει να μάθει το κάτι παραπάνω. Μουσικές που πάντα άκουγε από μικρός, από 60's soul και pop, ως και τα χρόνια του punk, που ήταν και τα αγαπημένα του (ποτέ του δεν έκρυψε τη μεγάλη του αγάπη για τους Clash, Pixies, Ramones). Αποτέλεσμα της ανησυχίας του ήταν να προχωρήσει στην υλοποίηση αυτών που είχε στο μυαλό του με την ηχογράφηση ενός προσωπικού δίσκου υπό το όνομα Dust Galaxy. Ξεκίνησε να γράφει τα πρώτα demo μεταξύ Μεξικού και Washington DC, πριν ένα χρόνο περίπου, όταν και μετακόμισε για 4 μήνες στο Λονδίνο για την ολοκλήρωση και παραγωγή

του νέου project. Την παραγωγή ανέλαβε ο Brendan Lynch, παραγωγός μεταξύ άλλων του μεγάλου Paul Weller και των Primal Scream. Όπως μας λέει ο Rob, αυτός ο δίσκος είναι ένα είδος εξομολόγησης και «αγγίζει όλες αυτές τις επιρροές και εμπειρίες που πάντα ήθελα να εξωτερικεύσω». Όλα αυτά παρουσιάζονται από ένα προσωπικό πρίσμα. Όταν ο Rob ξεκίνησε να δουλεύει πάνω σε αυτό, επικοινωνήσε με τον Brendan ο οποίος είχε ήδη κάνει την παραγωγή στο The Revolution Solution των Thievery Corporation και του πρότεινε να αναλάβει την παραγωγή, όπως κι έγινε. Εκλεκτοί μουσικοί θα συμμετέχουν: Darren Mooney (Drums) και Martin Duffy (Keyboards) των Primal Scream, ο Jim Townsend των The People's Revolutionary Choir's στην κιθάρα και ο Adam Blake των Cornershop στο σιτάρ. Επίσης υπάρχουν ακορντεόν και ακουστικές κιθάρες, σε μια από τις πιο ενδιαφέρουσες φετινές κυκλοφορίες ή μάλλον next year's thing, καθώς ο δίσκος θα κυκλοφορήσει αρχές Μαρτίου. Το δε συναυλιακό line up της μπάντας είναι πράγματι εντυπωσιακό: James Canty (The Make-Up, Ted Leo/Pharmacists) κιθάρα, Jerry Busher (Fugazi, French Toast) drums, Ashish Vyas (GoGoGo Airheart, Thievery Corporation) μπάσο και ο Salem Steele keyboards με φωνητικά και ακουστική κιθάρα του Rob. Αυτή τη μπάντα θα έχουμε την ευκαιρία να τη δούμε ζωντανά στην Αθήνα στις 9 Δεκεμβρίου και μάλιστα θα είμαστε η πρώτη χώρα που θα ξεκινήσει την περιοδεία της.

Μπορείτε να ακούσετε τα καινούργια τραγούδια στο www.myspace.com/robgarzamusic

WHAT WOULD HAVE HAPPENED IF...

Ο Morrissey δεν είχε δηλώσει επίσημα κάπου το 1984 ότι οι James ήταν το καλύτερο συγκρότημα που είχε ακούσει...

του Δημήτρη Βόγλη

Είναι σίγουρα ένα φαινόμενο που παρατηρείται ίσως και από την εμφάνιση του ανθρώπου στη Γη: ολόκληρη η κοινή γνώμη να επηρεάζεται από την άποψη ενός και μόνο ανθρώπου όπου, αποδεδειγμένα (και πολλές φορές όχι), η εκτίμησή του είναι τόσο σημαντική, ώστε να αλλάζει σε περιπτώσεις τη ροή της ίδιας της ιστορίας. Στη σημερινή βέβαια εποχή, η πλύση εγκεφάλου μέσω των media είναι επιστημονικά τεκμηριωμένη και μπορούν να κάνουν το άσπρο μαύρο. Διάβαζα την επόμενη του ΑΕΚ - Εργοτέλης ότι η ΑΕΚ έπαιξε μεγάλη μπάλα και αναρωτιόμουν αν εγώ βρισκόμουν σε άλλο γήπεδο! Κάποιοι που συμφωνούσαν μαζί μου την ημέρα του αγώνα, την επόμενη εβδομάδα είχαν πλέον πειστεί για το τι διάβασαν. Τρομερά πράγματα, που όμως συμβαίνουν σε πολύ πιο επώδυνες καταστάσεις από έναν απλό αγώνα ποδοσφαίρου... Για να δούμε όμως και το ποτήρι μισογεμάτο, σίγουρα υπάρχουν "άπειρες" περιπτώσεις που κάποιοι πραγματικά άξιοι βρήκαν την αναγνώριση από τη σωστή διορατικότητα αυτών που μπορούν να επηρεάσουν την κοινή γνώμη. Κάποιοι πίστεψαν και στήριξαν στις δύσκολες στιγμές τον Leonardo Da Vinci και δικαιώθηκαν πανηγυρικά και άλλοι άλλους... Το 1985 οι Smiths ήταν από τις πιο alternative δημοφιλείς μπάντες, τουλάχιστον στην Ευρώπη, με λίγα λόγια μεσουρανούσαν. Ο Morrissey είχε γλαδιόλες στην κλωτόσεπη και ήταν ο απόλυτος ήρωας, ποιητής και εκφραστής μιας διαφορετικής κουλτούρας από το punk και τη rock, της αγνής pop. Ήταν η εποχή που αν έβγαине ο Morrissey και έκλανε επί σκηνής όλοι θα λέγανε τι ωραία που κλάνει ο Morrissey... Όμως ο Morrissey το "είχε" πραγματικά και ήταν πολύ δύσκολο να πέσει έξω

—τουλάχιστον σε κάτι που αφορούσε τη μουσική.

Εκείνη την εποχή, γύρω στο 1982, στο παραδοσιακό μουσικό Manchester σχηματίστηκαν οι James, όταν ο κιθαρίστας Paul Gilbertson μαζί με τον Jim Glennie (bass) και Gavan Whelan (drums) συνάντησαν τον Tim Booth στο πανεπιστήμιο όπου σπούδαζε καλές τέχνες και χορό και του πρότειναν να τραγουδήσει μαζί τους. Το 1983 κυκλοφορούν στη Factory το Jerome, ένα 10ιντσο EP κι εν συνεχεία το δεύτερο τους EP, James II. Δύο διαμάντια της pop, που δεν είχε και σε πολύ να αφήσει τους James στην αόρατη επιφάνεια της anorak pop, όπου τόσο και τόσο groups παρέμειναν αγαπημένα μεταξύ γνωστών και φίλων, όπως συνέβη με τους Deep Freeze Mice, Ruth's Refrigerator, Yeah Jazz, Monochrome Set, Pastels, Times and the list goes on... Εκείνη τη στιγμή, οι ανύπαρκτοι από τα tabloids James, που μόλις είχαν ηχογραφήσει το κλασικό Stutter, ήρθε η δήλωση του μεγάλου τους ειδώλου να τους στρώσει με γλαδιόλες το δρόμο για την αναγνώριση: «Οι James είναι η καλύτερη μπάντα στον κόσμο και διάδοχοι των Smiths. Θα ήθελα να μας ανοίγουν τις συναυλίες». Τα υπόλοιπα είναι απλώς ιστορία (παρουσίαση NME, Melody Maker και ρία) που δικαίωσε τόσο το Morrissey, αλλά ακόμα πιο πολύ τον Tim Booth και την παρέα του, που ακόμα και σήμερα μας συγκινούν με τα τραγούδια τους. Οι James το άξιζαν πραγματικά, αλλά πραγματικά δεν γνωρίζουμε τι θα συνέβαινε αν, αντί για το Morrissey, έλεγε τα ίδια λόγια ο Robert Plant, ας πούμε. Φαντάζεστε να βγει αύριο ο Ζιντάν και να δηλώσει ότι ο Ολυμπιακός είναι ομάδα ικανή να πάρει το Champions League; Έμπνευση, ίσως, για τους επόμενους Monty Pythons...

PICK-UP

του Οδυσσέα Νικητιανού

HELEN LOVE

Bubblegum Punk Pop Disco Don't Stop

Η Helen (Love) το 1992 μαζί με τις φίλες της Roxxy και Sheena (is a punk rocker) δημιούργησαν το καταπληκτικό γκρουπ των Helen Love. Από τότε το καμάρι της Damaged Goods δεν έχει παύσει ποτέ να εκδηλώνει τη λατρεία του για τους Ramones, τους Blondie και την ποπ μουσική, και την εκφράζει μέσα από τα disco-punk-pop τραγούδια του (πολλά χρόνια πριν το disco-punk γίνει μόδα), με τους ιδιαίτερα απλούς και σαρκαστικούς στίχους του, τους ευρηματικούς, που ηχούν σαν συνθήματα, τίτλους και τα καταπληκτικά εξώφυλλα με τα μοναδικά handmade κολλάζ. Το γκρουπ από την Ουαλία πρόσφατα κυκλοφόρησε ένα σινγκλάκι στην ισπανική Elephant της οποίας οι ιθύνοντες δεν το κρύβουν, ότι εδώ και πολλά χρόνια ήταν ο διακαής τους πόθος. Από τα τρία τραγούδια του «Junk Shop Discotheque» ξεχωρίζει για τον τίτλο του το «Debbie loves Joey» (τι λέγαμε παραπάνω για Ramones και Blondie;).

www.helenlove.com

b-sides./22

THE ROGERS SISTERS

Hawaii 5-0

Η ιστορία για τις αδερφές Laura και Jennifer Rogers, ξεκινάει στις αρχές των 90s και συγκεκριμένα το 1992 όπου μαζί με την Cynthia Nelson και τον Andrew Bordwin κάνανε τους Ruby Falls. Το εν λόγω γκρουπ πέρασε από χίλια μύρια κύματα και τελικά το 1999 οι δύο αδερφές γνώρισαν στο Brooklyn το Χαβανέζο Miyuki Furtado και σχημάτισαν τους Rogers Sisters. Το Purely Evil ήταν το πρώτο άλμπουμ τους, και συνοδεύτηκε από μια πετυχημένη τουρνέ στη Βρετανία. Ο ήχος του είναι κάτι μεταξύ Le Tigre, Les Georges Leningrad, Gang of Four και B-

52s. Στο ίδιο μοτίβο βρίσκεται και το mini-lp Three Fingers, που κυκλοφόρησε το 2004 από την Too Pure, ενώ μόλις πριν λίγο καιρό ήρθε το τρίτο κατά σειρά και ίσως το καλύτερο άλμπουμ με τίτλο «The Invisible Deck». Τελικά μήπως ο Χαβανέζος Miyuki είναι όλα τα λεφτά;

www.therogerssisters.com

DIE!DIE!DIE!

Από τη γειτονική Νέα Ζηλανδία

Ξεφεύγοντας από τα συνηθισμένα (Ευρώπη και ΗΠΑ), στο προηγούμενο τεύχος του Velvet είπαμε για τους Panico από τη Χιλή. Αυτή τη φορά η βαλίτσα πάει πιο μακριά, τόσο, που άλλο δεν έχει... Οι Die!Die!Die! λοιπόν,

ξεκίνησαν την καριέρα τους το Νοέμβριο του 2003 στη Νέα Ζηλανδία και πολύ σύντομα, με το βανάκι τους, κάνανε την πρώτη περιοδεία στη χώρα τους και την Αυστραλία. Το 2005 πετάξαν για τις ΗΠΑ, όπου και ηχογράφησαν το ένα και μοναδικό μέχρι τώρα άλμπουμ, με χαρακτηριστικό και πολύ ζωντανό punk-rock ήχο για τον οποίο μερίδιο έχει και ο μοναδικός Steve Albini (Nirvana, Smashing Pumpkins, Pixies κτλ), ο οποίος έχει κάνει την παραγωγή. Μέσα στο 2006 πέρασαν και λίγο από Ευρώπη και συγκεκριμένα από Αγγλία και Σουηδία δίνοντας μερικές συναυλίες, όπου άφησαν πολύ καλές εντυπώσεις κυρίως για το δυναμισμό και την άμεση επαφή τους με το κοινό, ενώ ταυτόχρονα ολοκλήρωσαν και την παραγωγή του δίσκου τους στα θρυλικά Abbey Road studios της EMI.

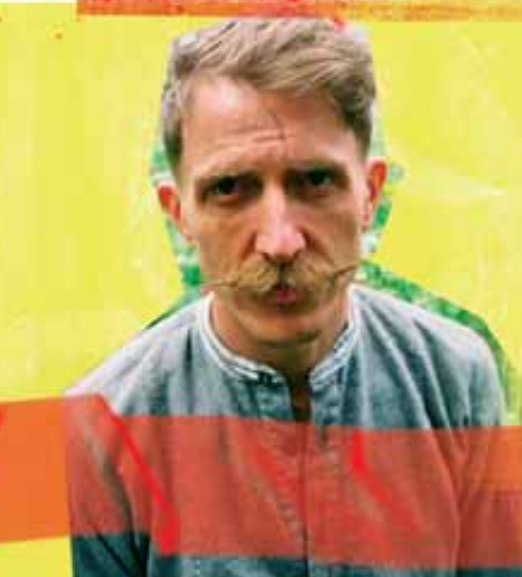
www.diediedie.net

BILLY CHILDISH

The unstoppable art machine

Το πλούσιο έργο του Billy Childish (το πραγματικό του όνομα είναι Steven John Hamper) ήταν πάντα συνδεδεμένο με τον ερασιτεχνισμό και τη φιλοσοφία του πανκ και του diy. Περιλαμβάνει πάνω από 2000 πίνακες ζωγραφικής, σχεδόν 60 ποιητικές συλλογές, μερικά μυθιστορήματα και καμιά κατοσταριά garage punk LP!! Η μουσική του καριέρα ξεκίνησε το 1977 με τους Pop Rivets και μέχρι σήμερα έχει περάσει από πολλά μουσικά σχήματα, όπως οι Thee Milkshakes, Thee Mighty Caesars, The Del Monas, Thee Headcoats. Ο Billy Childish αποτελεί πρότυπο για πολλές μεγάλες προσωπικότητες του μουσικού, αλλά και γενικότερα του καλλιτεχνικού χώρου. Έτσι κατά το παρελθόν θαυμαστές του ίδιου, άλλα και του έργου του έχουν δηλώσει ο Kurt Cobain, ο Jack White, ο Pete Doherty, ο Beck, μέχρι και η Kylie Minogue. Αυτός ο τύπος με το απίστευτο μουστάκι, το παρανοϊκό βλέμμα και το αστεϊρευτο πάθος αποτελεί ίσως την πιο σημαντική παρουσία στον χώρο του σύγχρονου Βρετανικού rock 'n' roll. Το τελευταίο συγκρότημα του Childish ονομάζεται «The Musicians Of The British Empire» και αυτό το μήνα κυκλοφόρησε το πρώτο του single με τίτλο «Punk Rock At The British Legion Hall» από την Damaged Goods.

www.theebillychildish.com

aRt Brut

TOP OF THE POPS!!!

της Νατάσας Χτενά

Art Brut σημαίνει τέχνη, για τους ανθρώπους οι οποίοι δεν είναι καλλιτέχνες. Μουσική, για τους ανθρώπους οι οποίοι δεν είναι πραγματικά μουσικοί, οι οποίοι παίζουν απλώς επειδή τους αρέσει. Αυτό τουλάχιστον ισχυρίζονται οι ίδιοι. Τους έχουν αποκαλέσει art punk, art wave, garage, indie. Για τον Eddie, όμως, είναι απλώς «μια ενδιαφέρουσα pop μπάντα». Μοιάζουν με τους Pulp, λένε. Το ντεμπούτο τους είναι το καλύτερο από την εποχή του Up The Bracket των Libertines, λένε. Ο Eddie αντιγράφει τον Mark E Smith, λένε. Χα. Ο ίδιος πιστεύει ότι αντιγράφει τον Jonathan Richman. Και μάλιστα φριχτά. Προφανώς, κάποιος κάθικαν στη μετάφραση. Αφού λοιπόν Art Brut σημαίνει Outsider Art, τι θα συμβεί αν οι Art Brut γνωρίσουν ξαφνικά τεράστια επιτυχία; Θα γίνουν Art Naïf. Ναι, κι αυτό ιδέα του Eddie ήταν. Όπως και οι στίχοι, οι οποίοι αν και είναι maximum δέκα για κάθε τραγούδι, καταφέρνουν παρ' όλ' αυτά να εκφράσουν συναισθήματα και ιδέες για τα οποία άλλοι θα χρειάζονταν σελίδες. Popular culture no longer applies to me? All we ever want is our parents to worry about us? Stop buying your albums at the supermarket? Modern art makes me want to rock out? Oh yes.

Enter Art Brut. Γεννήθηκαν το Μάιο του 2003 στο Λονδίνο. Το Νοέμβριο του 2006 έπαιξαν στην Αθήνα. Καθόλου άσχημα, αν αναλογιστεί κανείς ότι άλλους τους παίρνει 20 χρόνια και μια καριέρα. Τουλάχιστον. Το γεγονός ότι στην Ισπανία τους μισούν, φαίνεται να τους διασκεδάζει. Στη Γερμανία τους λατρεύουν, οπότε το κακό αντισταθμίζεται. Δεν είναι ειρωνεία. Και δεν είναι rock 'n' roll. Ως fun for geeks by geeks το περιέγραψε μια μικρή ιδιοφυία. Δεν θα μπορούσα να το θέσω καλύτερα. Είναι ό,τι πιο γαμάτο όμως ακούσαμε και πολύ πιθανότατα θα ακούσουμε στο Gagarin το 2006.

Το Velvet μίλησε με τον Eddie –ο οποίος μόλις είχε επιστρέψει από μια περιοδεία εβδομάδων (έξι για την ακρίβεια) από την πέρα όχθη του Ατλαντικού– και ανακάλυψε για άλλη μια φορά, γιατί ορισμένοι άνθρωποι είναι πολύ απλά εξίσου σημαντικοί με τη μουσική την οποία δημιουργούν.

Μου είναι δύσκολο να κάνω Top 5 διότι μισώ να κρατώ λίστες.

Τα 5 αγαπημένα μου συγκροτήματα σήμερα (24 Οκτ)

1. The Mountain Goats
2. The Research
3. Jeffrey Lewis
4. Jonathan Richman
5. Helen Love

Οι 5 αγαπημένες μου ταινίες σήμερα (24 Οκτ)

1. Due South (είναι τηλεοπτικό αλλά μετράει), για έναν ιππέα της καναδικής αστυνομίας που πηγαίνει στο Σικάγο αναζητώντας τους δολοφόνους του πατέρα του, γραμμένο από τον Paul Haggis (κέρδισε πρόσφατα μερικά Academy Awards για την ταινία του Crash)
2. Take me to the plaza- Jonathan Richman live
3. Ghostbusters
4. Mighty Aphrodite- η ταινία του Woody Allen
5. Ed Wood- η ταινία του Tim Burton με τον Johnny Depp

Ειλικρινά δεν θέλω να κάνω λίστα με καλλιτέχνες, είμαι μεγάλος θαυμαστής των Billy Childish, Van Gogh, Jeffrey Lewis.

Τα πέντε αγαπημένα μου μέρη είναι

1. στο κρεβάτι
2. στον καναπέ
3. Παρίσι
4. Λονδίνο
5. στη σκηνή

Οι πέντε αγαπημένες μου λέξεις θα πρέπει να ειπωθούν στη σειρά για να βγάζουν νόημα. --

Πήγαινε. Πάρε. Έναν. Γρήγορο. Υπνάκο.

Οι πέντε αγαπημένες μου δραστηριότητες.

1. να περπατάω
2. να σκέφτομαι (με τα μάτια μου κλειστά)
3. να ξεκουράζομαι
4. να μου διηγούνται μια ιστορία
5. να διηγούμαι μια ιστορία

Πέντε τραγούδια

Δεν έχω ποτέ πραγματικά πειραματιστεί να κάνω σεξ ακούγοντας πολλούς διαφορετικούς δίσκους, είναι πάντα ό,τι τυχαίνει να παίζει εκείνη τη στιγμή, αν και κάποτε βρέθηκα να κάνω σεξ ακούγοντας το άλμπουμ Baader Meinhoff του Baader Meinhoff (Luke Haines), αυτό ήταν καλό.

Guest List

Γνωστοί μέχρι τώρα με διαφορετικές ιδιότητες, ο Ανδρέας Αλεξίου και ο Νίκος Ζαφείρης (Cj Jeff), μας φέρνουν το Guest List...

της Χριστίνας Ροδοπούλου

Το όνομα προδίδει τη μέχρι τώρα πολύχρονη θητεία τους στη νυχτερινή ζωή της πόλης, του Ανδρέα ως υπεύθυνου δημοσίων σχέσεων και του Νίκου ως έναν από τους βασικότερους djs - εκφραστές της σύγχρονης Αθηναϊκής club σκηνής.

Οι δυο φίλοι αποφασίζουν λοιπόν να το πάνε παραπέρα και έτσι προκύπτει το Guest List. Ένας καινούργιος χώρος με ανδρικό και γυναικείο ρούχο, αλλά και αξεσουάρ. Οι ίδιοι ελαφρώς μπουκτισμένοι από τη μέχρι τώρα κατάσταση στην αγορά, αρχίζουν τα ταξίδια στις εκθέσεις του εξωτερικού και προσπαθούν να κάνουν μια νέα πρόταση για τα ελληνικά δεδομένα, με ό,τι αυτό περιλαμβάνει.

Αρχίζοντας, εισάγουν σε αποκλειστικότητα ολοκαίνουργιες εταιρείες που κατά τη γνώμη τους, αλλά και τη δικιά μας, αρμόζουν στις απαιτήσεις του ελληνικού κοινού. Supreme Being, Fenchurch και Fly 53 είναι μερικές από αυτές για αρχή, οι οποίες απευθύνονται γενικότερα σε όποιον, ανεξαρτήτως ηλικίας, ψάχνει για καλαίσθητο αλλά και ταυτόχρονα λειτουργικό ρούχο. Παράλληλα στο Guest List, υπάρχουν και εταιρείες ήδη διαθέσιμες στην αγορά, αλλά με πολύ προσεκτική επιλογή κομματιών, μερικές από αυτές: Insight, Badila, Meltin Pot (jeans) και Combo. Οι τιμές επιτέλους !!! είναι λογικές και αυτό ακριβώς γιατί οι περισσότερες από τις εταιρείες βρίσκονται σε αποκλειστικότητα εκεί.

Η θεωρία του χώρου είναι να μην επαναλαμβανόμαστε γενικότερα, δηλαδή να αποφθεχθεί το φαινόμενο: «το ολοκαίνουργιο μου παλτό το φοράει η μισή Αθήνα, γι' αυτό και τα κομμάτια από το κάθε ρούχο είναι περιορισμένα». Για να ισοφαρίσουν λοιπόν τα παιδιά, ανανεώνουν συνεχώς τα σχέδια και προσφέρουν μεγάλη ποικιλία ανά πάσα στιγμή. Όποιος προλάβει λοιπόν, να μπει στο Guest List...

Το κλίμα στο χώρο είναι πολύ φιλικό, ενώ η Ειρήνη (την οποία ευχαριστούν τα παιδιά για τη μεγάλη της υπομονή), θα ασχοληθεί με τον καθένα ξεχωριστά για να εξυπηρετήσει και να προτείνει τι σου πάει καλύτερα.

Guest List
Θεμιστοκλέους 48
Εξάρχεια
Τ: 210 3303013

After all, I always reach the conclusion
that still I love you.

words/illustration: Asako Masunouchi

τσάντα και jacket, Epidemic
jean Insight, Guest List
παπούτσι Melissa

Look at Us!

του Αντρέα Κίκηρα

Ένα από τα σπέσιαλ χαρακτηριστικά στα απίθανα άλμπουμ του Παγκοσμίου Κυπέλλου της Panini είναι τα διπλόφατσα χαρτάκια. Εκεί δηλαδή που τα 5/6 περίπου των ομάδων έχουν το δικό τους ξεχωριστό δισέλιδο, στα υπόλοιπα απόλυτα αυτουσάιντερ, dark horses, underdogs κλπ, αφιερώνεται μία μόνο σελίδα με τους παικταράδες τους στριμωγμένους ανά δύο σε κάθε αυτοκόλλητο. Όσο κι αν αυτό φαίνεται ιταμή υποτίμηση, στην πραγματικότητα τους χαρίζει αυτόματα ένα λόγο για να τους θυμάσαι καλύτερα από τους άλλους. Πόσο μάλλον όταν είναι το πρώτο άλμπουμ που παίρνεις στα χέρια σου, στην περίπτωση μου αυτό του Espana '82. Η τελευταία του σελίδα είχε τη Νέα Ζηλανδία. Κάτι χαμογελαστοί μελαχρινοί αλλά ασπριδεροί μουστακαλήδες, με ολόσπρες φανέλες και με μια αναφορά στην πορεία τους προς το Μουντιάλ, γεμάτη με εξάρες, εφτάρες ακόμη και ένα 13-0, εναντίον των νησιών Φίτζι... («Ουάου, τι ομάδαρά είναι αυτή!») Εντέλει τα αποτελέσματα στην Ισπανία (3 από τη Σοβ. Ένωση, 4 από τη Βραζιλία και 5 από τη Σκοτία, με ήρωα τον –κατ' εξαίρεση– ξανθό μουστάκια

γκολκίπερ Φρανκ Βαν Χάτουμ) διέψευσαν οικτρά τις προσδοκίες. Γνωρίζοντας πια ότι εφόσον σε μια χώρα το ράγκμπι είναι δημοφιλέστερο από το ποδόσφαιρο (το οποίο συν τοις άλλους αποκαλείται και «soccer») η κανονική μπάλα κλοτσάται περισσότερο με το καλάμι παρά με το πόδι, δεν προκαλεί εντύπωση το γεγονός της πλήρους εξαφάνισής από το χάρτη για τα επόμενα 24 χρόνια. Όπου κάποιες καραμπόλες της τύχης φέρνουν φέτος και πάλι μια ομάδα από τη χώρα των Κίβις (ο καθένας εκπλήσσεται όταν μαθαίνει ότι πρόκειται για σπάνια πουλιά κι όχι για ακτινίδια) σε θέση να παίξει σε υψηλό επίπεδο με ομάδες από τις άλλες ηπείρους. Το Παγκόσμιο Πρωτάθλημα Συλλόγων, τον άλλο μήνα στην Ιαπωνία, είναι η μετεξέλιξη του Διηπειρωτικού (ή Toyota Cup), που φέρνει αντιμέτωπες τις πρωταθλήτριες ομάδες καθεμιάς από τις 6 Συνομοσπονδίες της Fifa, με αλλα λόγια τις ομάδες που πήραν το Champions League σε κάθε ήπειρο. Η Ωκεανία έχει κι αυτή τη ρεζερβέ θέση της, όμως από τη στιγμή που υπήρχαν Αυστραλοί δεν τιθόταν ουσιαστικά θέμα για συμμετοχή άλλης ομάδας από την περιοχή. Οι

Αυστραλοί έτσι κι αλλιώς βαριόντουσαν τα εύκολα γκολ στα νησιά Κουκ και την Παπούα Νέα Γουινέα, αλλά αφού βαρέθηκαν ακόμα και τη Νέα Ζηλανδία μετακόμισαν στην Ασία, ελπίζοντας για περισσότερη κόντρα. Ξαφνικά ανοίχτηκε δρόμος για τους υπόλοιπους. Ο πρώτος τελικός του Oceania Club Championship χωρίς το Βραχνά των Socceroos έγινε στο Όλμπανι της Νέας Ζηλανδίας, με αντιπάλους τη ντόπια Όκλαντ Σίτι και την Πάιρε, πρωταθλήτρια Ταϊτής. Το 3-1 υπέρ της Όκλαντ δεν ήρθε τόσο εύκολα, όμως ήταν ένα πρώτο δείγμα για το ποιος θα διαφεντεύει από δω και μπρος. Παίζοντας σε ένα πρωτάθλημα μόλις με 8 ομάδες, με παίχτες ως επί το πλείστον ερασιτέχνες (κι όσοι είναι επαγγελματίες είναι επιπέδου ελληνικής Γ' Εθνικής, ενώ επί τούτου, για λίγη παραπάνω συμπάρσταση στο Toyota Cup αποκτήθηκε ένας παλαίμαχος 35άρης Ιάπωνας, πρώην διεθνής, ο Τερούο Ιγουαμότο) η Όκλαντ Σίτι πηγαίνει στην Ιαπωνία με όπλα, όπως λέει ο σταρ της ομάδας Νοτιοαφρικανός στράικερ Κέριν Τζόρνταν, «την απίστευτη ομαδικότητα, συντροφικότητα και κουλτούρα που έχουμε αναπτύξει από κοινού, από τη διοίκηση της ομάδας μέχρι τους οπαδούς». Οι τελευταίοι, που δεν ξεπερνούν τους 2.000 στα εντός και τους 50 στα εκτός έδρας ματς, μπορεί να μην είναι πολλοί, είναι όμως ψυχωμένοι: έχουν ήδη φτιάξει το το κλασικό βρετανοτραφές ποδοσφαιρικό μπουροτράγουδο - διασκευή ενός τραγουδιού της Εθνικής Σκοτίας (καταλαβαίνετε με βάση ένα τέτοιο πρότυπο και το στυλ της μπάλας που αγαπούν,

ζήτω το ηρωικό κεφαλόσφαιρο!) με σκοπό να ταρακουνήσουν τα πλήθη: «We'll be coming, we'll be coming, we'll be coming down the road, when you hear the noise of the Auckland City Boys we'll be coming down the road!!!». Αυτό που γοπεύει σε κάθε underdog είναι η εντελώς εκτός αντικειμενικών κριτηρίων αισιοδοξία του. Κάτι σαν σύνδρομο Χαρούντι Μπι Μπάκσι (Πίτερ Σέλερς στο «Πάρτι»): «δεν με ξέρει κανένας, δεν με υπολογίζει κανένας, αλλά εγώ θα μπω μέσα και θα τα κάνω κόλαση!» Άγνοια κινδύνου ή άγνοια γενικώς: στα προεόρτια συνθήματα των οπαδών ξεχωρίζει ένα που λέει «Hallo, hallo, we are the City Boys, we'll hunt the boys from Bernabeu surrender or you'll die!», τη στιγμή που στην Ιαπωνία δεν θα ταξιδέψει η Ρεάλ, αλλά η Μπαρτσελόνα! Δε βαριέσαι, έτσι κι αλλιώς το ενδεχόμενο να συναντήσουν τα Nou Camp Boys είναι απίθανο, αφού πρέπει να κάνουν 2 νίκες και να φτάσουν στον τελικό. Σημασία έχει ότι βρήκαν θέμα να λένε ιστορίες για μια ζωή και τίποτα δεν πρόκειται να τους χαλάσει, ούτε θα υποστούν «εθνική ταπείνωση». Λένε ότι στη Νέα Ζηλανδία αν πεις τον αριθμό 82, αυτόματα θα σου πουν «Soccer, World Cup, The "All Whites" in Spain». Φανταστείτε κάτι αντίστοιχο εδώ, με τον αριθμό 94 (ω, τι τροπή!).

Αριστοφάνους 13, Πλατεία Ψυρρή
τηλέφωνο: 210 3225008

CATERING

ΑΡΤΟΣΚΕΥΑΣΜΑΤΑ

ΤΑ ΣΤΑΧΥΑ

5 π.μ. - 8 π.μ.

Τηλ.: 210 3838539
Σπ. Τρικούπη 12, Εξάρχεια

FAIR TRADE

Θυμάστε στην Αμελί που ο παππούς με τα εύθραστα κόκκαλα κερνούσε ζεστό κρασί με μπαχαρικά; Εάν ζηλεύατε τη γλυκιά αίσθηση του κεράσματος αυτού, δεν έχετε παρά τις Τρίτες του Νοέμβρη να κατηφορίσετε τη Νίκης, στο Σύνταγμα, και να αναζητήσετε το κατάστημα του Fair Trade... Τα παιδιά, που υποστηρίζουν την ιδέα του δίκαιου και αλληλέγγυου εμπορίου, θα σας κεράσουν ζεστό κρασί με μπαχαρικά από τη Σρι Λάνκα. Α, μην ξεχάσετε να αναζητήσετε και τα κουλουράκια με μέλι από το Μεξικό. Αγαπημένα! Εις υγείαν, λοιπόν...

Απογεύματα Τρίτης από τις 18.00 και μετά
Fair Trade
Νίκης 30, Σύνταγμα

velvet pot pourri./28

MOTORAZR MAXX

Πλούσια μεταλλικά τελειώματα, λεπτομέρειες από γυαλί, μουσικά πλήκτρα αφής με έντονο back-light φωτισμό. Κι αυτό είναι μόνο το εξωτερικό προφίλ του νέου MOTORAZR maxx, του νέου κινητού της MOTOROLA που φιλοδοξεί να γίνει το ταχύτερο gadget των φανατικών της τεχνολογίας και της μόδας! Το νέο MOTORAZR maxx ενσαρκώνει τη φουτουριστική άποψη της αγαπημένης σειράς των RAZR. Μέσα στη λεπτή του φιγούρα κρύβει 3,5G λειτουργίες, premium ακουστικές δυνατότητες και μια νέα επαναστατική λειτουργία που θα σας συναρπάσει, την ευρυζωνική τεχνολογία HSDPA. Απολαύστε ευχάριστες ώρες ομιλίας με τα αγαπημένα σας πρόσωπα όπως ποτέ πριν, συνδεθείτε με κάθε γωνιά του κόσμου μέσω της προηγμένης Bluetooth ασύρματης τεχνολογίας και ανταλλάξτε μοναδικά mms. Η εξέλιξη της τεχνολογίας βρίσκει την απόλυτη έκφρασή της. Το νέο MOTORAZR maxx δεν είναι απλά ένα τηλέφωνο...Είναι «δήλωση» προσωπικού στυλ!

LICORICE PIZZA

Δύο φορές το μήνα η Αίνο φέρνει τα καλύτερα κομμάτια καυτής disco και ολόφρεσκης techno στο Zenit. Δύο Πέμπτες κάθε μήνα βάζει τα καλά της παπούτσια και σερβίρει τα πιο electrifying βινύλια στα decks του Zenit, που για δεύτερη χρονιά μάλλον θα αποτελέσει το βασικό πόλο της ηλεκτρονικής μουσικής στη Θεσσαλονίκη. Ζητήστε έξτρα topping ή διπλή μερίδα από bootyshaking beats - η Αίνο ετοιμάζει τα καλύτερα πάρτυ της Πέμπτης με robot go-go girls και άλλα techie κικάντικα twists. There is a slice of Licorice Pizza for everyone!

Κάθε 2η και 4η Πέμπτη του μήνα
Zenit
Βασιλέως Ηρακλείου/ Ίωνος Δραγούμη,
Θεσσαλονίκη

Παίζουν οι ηθοποιοί:
Ελισσαίος Βλάχος
Γιάννης Δρακόπουλος

1 Νοεμβρίου 2006 - 28 Ιανουαρίου 2007
Τετάρτη, Πέμπτη, Παρασκευή, Σάββατο 21:15
Κυριακή 19:15
Θέατρο Αργώ
Ελευσινίων 15, Μεταξουργείο
Μετρό: Μεταξουργείο
Τηλ. 210-5201684
www.xanthias.gr

ΤΟ ΑΝΟΙΧΤΗΡΙ

Η θεατρική ομάδα «Ξανθίας» παρουσιάζει Το «ανοιχτήρι» του Γάλλου συγγραφέα (και γνωστού στο γαλλικό θεατρόφιλο κοινό κωμικού ηθοποιού) Victor Lanoux, στο studio του Θεάτρου Αργώ. Ο Zan, διανοούμενος και εγκρατής και ο Ζακ, αφελής και παρορμητικός, κλείνονται σε ένα καταφύγιο προκειμένου να γλιτώσουν από την ολοσχερή καταστροφή του κόσμου. Η γιόγκα, ο Νίτσε, ένα ποδήλατο, μια τράπουλα και μια στοίβα από κονσέρβες με αρακά θα παίξουν σημαντικό ρόλο στην, συνεχώς υπό δοκιμασία, συμβίωση του ετερόκλητου ζευγαριού. Πραγματικός συνδετικός του κρίκος, ωστόσο, αποδεικνύεται το ανοιχτήρι: όταν αυτό χάνεται, κονσέρβες και καλή θέληση αχρηστεύονται και οι δυο ήρωες καταφεύγουν σιγά-σιγά στα άκρα... Το έργο γράφτηκε και πρωτοπαρουσιάστηκε το 1972 στη Γαλλία. Συντελεστές της παράστασης: Μετάφραση: Ελπίδα Μπραουδάκη Σκηνοθεσία: Γιάννης Δρακόπουλος Σκηνικά - Κοστούμια: Σεμίραμις Μοσχοβάκη Μουσική: Γιώργος Σιώρος Φωτισμοί: Χρήστος Τσαμπάς

POWERADE

Το αθλητικό ποτό Powerade, υποστηρίζοντας πάντα τα μεγάλα αθλητικά γεγονότα, ήταν για 3η συνεχή χρονιά το Επίσημο Αθλητικό Ποτό του 24ου Κλασικού Μαραθωνίου της Αθήνας και του Αγώνα δρόμου των 10χλμ, καθώς και του νέου Αγώνα δρόμου 5χλμ, που διεξήχθη στις 5 Νοεμβρίου 2006. Το Powerade θα είναι πάντα κοντά σου για να τρέχεις με πάθος, να νιώθεις τον παλμό της έντασης και να έχεις την αντοχή να συνεχίζεις μέχρι τη γραμμή του τερματισμού! Τίποτα δεν σε ενυδατώνει και δεν σε επαναφέρει στην αρχική φυσική σου κατάσταση πιο αποτελεσματικά!

POWERADE
GET UP. STAY UP.

velvet pot pourri./29

STORIES OF THE BODY #2

Το stories of the body είναι μια σειρά παραστάσεων που βασίζονται στην ιδέα του ανθρώπινου σώματος. Εξερευνά τις δυνατότητές του να αποκαλύπτει αυτά που οι λέξεις συνήθως κρύβουν ή κρατούν. Αυτή είναι η δεύτερη παραγωγή από τη συγκεκριμένη σειρά παραστάσεων, με τίτλο stories of the body #2. Το πρώτο έργο της σειράς ήταν Βασισμένο στην πάλη μεταξύ του σώματος γενικά (δυνατότητα-αδυναμία λειτουργίας και αναζήτηση αρμονίας μέσα σε αυτό). Η επερχόμενη παράσταση (stories of the body #2) έχει το κέντρο της στο σώμα της γυναίκας και την εικόνα της, που για αιώνες υπήρξε υπό τον έλεγχο και τη μεθόδευση της αντρικής κοινωνίας ηδονοβλεψίας (“male gaze-society”). Concept - Χορογραφία: Snjezana Premus Εικαστικός Σχεδιασμός - Δραματουργία: Petra Veber Μουσική: NatryX (Αναστασία Χρυσανθακοπούλου)

Ερμηνεύουν: Μελίνα Ιορδανίδου και Αναστασία Χρυσανθακοπούλου

Η παράσταση είναι παραγωγή του κέντρου E.P.I. Center Ljubljana και συμπαραγωγή του θεάτρου MGL-City Theatre of Ljubljana. Οι πρώτες παραστάσεις έγιναν στις 4,5,6/10/06 στη Λιουμπλιάνα.

Stories of the body #2
8-12 και 15-19 Νοεμβρίου 2006
Ώρα έναρξης 21:30
Θέατρο της Άνοιξης
Γερμανικού 20, Μεταξουργείο
Μετρό: Μεταξουργείο/Θησείο
τηλ.: 210-5238870

Ο Andy (Vicarious Bliss) είναι ένας ψηλός τύπος που τα τελευταία χρόνια ζει κι εργάζεται στο Παρίσι ως dj, παραγωγός και μέλος της υπερδραστήριας δισκογραφικής συλλογής Ed Banger (Justice, mr oizo, Uffie, sebastian, DJ Mehdi, Mr Flash, surkin, Feeds και στενές επαφές με Soulwax, daft punk και Erol Alkan). Κάποτε υπέγραψε με έναν ακόμα ψηλότερο τύπο, τον BUSY-P (κινητήριο δύναμη πίσω από την αυτοκρατορία της Ed Banger Records) και κυκλοφόρησε το er Theme from Vicarious Bliss με remixes από τον BUSY αυτοπροσώπως, τους Justice και τους Lifelike. Ο Andy άφησε γένια, υπέγραψε με έναν ελαφρώς κοντύτερο τύπο από την Αγγλία για τη Skint και αποφάσισε να επανακυκλοφορήσει το er αύριο το απόγευμα (αν δε βρέχει) με ένα επιπλέον remix από τον Dave Clarke. Με την υποστήριξη, μεταξύ άλλων, του Erol Alkan σε ωραίες συλλογές και dj sets, ο Andy έχει φτάσει σήμερα να ρεμιξάρει NERD, rinocerose, Sebastien Tellier, Daisy Daisy, μερικούς ακόμα και ίσως Ladytron (αν σταματήσει να βρέχει). Μόλις τελείωσε την παραγωγή του

καλύτερου πρώτου δίσκου των Παριζιάνων I LOVE UFO και σύντομα πρόκειται να τελειώσει και το δικό του προσωπικό δίσκο για την Ed Banger. Ως dj, μιξάρει πολλά και διάφορα (hip hop, funk, rock, electro) και την Τετάρτη 22 Νοεμβρίου θα βρεθεί στα πλατώ του SOUL STEREO, καλεσμένος του Κορμποράνου, σε ένα σούπερ καυτό πάρτι της σειράς Jimmy Cassidy presents THE FREAKSHOW με NeatPermaiK, Blue Lagoon, Βίντεο, μικρόφωνο κι ελεύθερη είσοδο. Ακόμα, Πέμπτες στο Soul Stereo μη χάσετε τα Modtown party με εξαιρετικά live από τις καλύτερες μπάντες με 60s ήχο. Μέχρι στιγμής έχουν περάσει οι εκπληκτικοί Hipsters και οι Soul Finger. Μετά τα live non stop grooves με shake, mod, soul, boogaloo, beat etc.

Τετάρτη 22 Νοεμβρίου
Soul Stereo
Ευριπίδου 65, Ψυρρή
Ώρα έναρξης 23.00
Είσοδος ελεύθερη

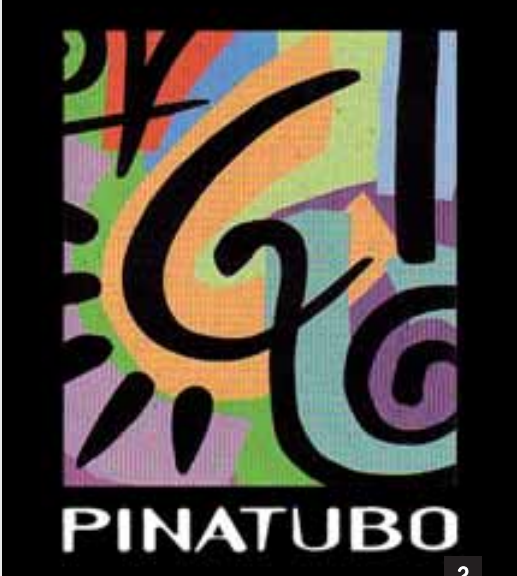
Ψυρρή

ΟΙΝΕΑΣ

Κάνοντας μια βόλτα στη γειτονιά του Ψυρρή είναι δύσκολο να μη σε εντυπωσιάσει αυτός ο χώρος. Γιατί Οινέας; Γιατί εδώ το κρασί δεν είναι απλό συνοδευτικό, αλλά μια μεγάλη αγάπη. Ένα κομμάτι από το χθες, όνειρα και αναμνήσεις από τα χρόνια που πέρασαν, σε μια μικρή γωνιά γεμάτη μεσογειακά αρώματα και γεύσεις φτιαγμένες με πολύ μεράκι.

Αισώπου 9, Τ: 210 3215 614

PINATUBO

Fun times! Άλλωστε αυτό το μέρος, γι' αυτό ενδείκνυται...

Λεπενιώτου 6, Τ: 210 3212 930

ZANZIBAR

Αν η σχέση σου με το bar είναι σχέση υπεροχής και η ανάγκη σου για καλή μουσική αδιαπραγμάτευτη, τότε οδηγήσαι κατευθείαν στο Zanzibar. Χώρος που εύκολα γίνεται οικείος, ενδιαφέρουσες φάτσες και μια προκλητικά ακούραστη «μπάρα» στη διάθεσή σου. Το απόλυτο στέκι γι' αυτούς που ξέρουν... Παρένθεση: Τιμές στα ποτά που ίσως έχεις ξεχάσει ότι υπήρχαν...

Αγαθάρχου 15, Τ: 210 3310 685

ΑΦΑΝΕΙΣ

Η ομάδα των Αφανών δείχνει να έχει καταλάβει την ανάγκη του κόσμου για κάτι πραγματικά διαφορετικό. Η καλή διάθεση του προσωπικού, τα άκρως ανεβαστικά funky-jazz-soul-reggae ακούσματα, σε συνδυασμό με τη γλυκιά νησιώτικη αυλή, συνθέτουν ένα απόλυτα cool σκηνικό. Συχνά live, καθαρά ποτά και καλές τιμές στα υπέρ. Α! Και τις Κυριακές ρεμπέτικα χωρίς μικρόφωνα! Αριστοφάνους 13, Τ: 210 3225 008

ΨΥΡΡΑ

Το πρωί περνάει στη διάσταση του καφέ και το βραδάκι του ποτού, με ιδιαίτερη έμφαση στο ρακόμελο. Η Ψύρρα από τότε που έκανε την εμφάνισή της έχει πάρει τον ρόλο του ομφαλού για το κέντρο του Ψυρρή.

Μιαούλη 19

ONEHAPPYCLOUD

Tuesdays: Boogie Dub Social Club, hosted by Alexees. Nujazz, boogie and funky grooves | Wednesdays: Get Down, Dj Noiz & Dj Santo. Exclusive mix of Hip Hop sounds. | Thursdays: Odu, Christo Z | Fridays: Mfu, resident Dj Dino. Warm up by Josephine. | Saturdays: Bustin Loose, Dj Tony. | Sundays: Luxury Service, Maggy's Brother. House, Disco and Funk!

*Every Monday ONEHAPPYCLOUD is closed.
*Tuesday till Sunday ONEHAPPYCLOUD opens 22.00.
Αριστοφάνους 12, Τ: 210 3222 256, S: www.onehappycloud.gr

GROUPTHERAPY BAR-GALLERY

Το GroupTherapy bar-gallery τα έχει όλα...καφέ και ποτό, cosy και χαρούμενη διάθεση, cocktails, μουσικές για όλους, πολύ κέφι και χορό, happenings, εικαστικά... Στην περιοχή Ψυρρή κάτι συμβαίνει πια!

Λεπενιώτου 11, Τ: 6976722675,
E: grouptherapybar@yahoo.com

ΘΗΡΙΟ

Αυτό το όνομα τα λέει όλα. Ανήσυχoi θαμώνες, «μαύρα» ακούσματα και ένα ασυνήθιστο ζεστό περιβάλλον γι' αυτούς που είναι μυημένοι σε απρόβλεπτες νυχτερινές εξόδους.

Λεπενιώτου 1, Τ: 210 3217 836

YOGA BALLA

Post modern Indian restaurant με bar στον ισόγειο χώρο, που προτείνει μια άλλη μουσική άποψη για την πόλη, διά χειρός OUTRO.

Ρίγα Παλαμήδου 5 - 7

EPIDEMIC

Πολυχώρος που κύριο χαρακτηριστικό του είναι η διαφορετικότητα. Ρούχα αποκλειστικής εισαγωγής, κομμωτήριο αντάξιο της φήμης του, έργα που εκτίθενται στο χώρο, μοναδικά accessories και προσεχώς βιβλιοθήκη τέχνης. Χώρος που απευθύνεται σε gay κοινό. Ανοικτό 7 μέρες την εβδομάδα από το πρωί μέχρι τις 9 το Βράδυ.

Αγίων Αναργύρων 16, Τ/Φ: 210 3211 390,
S: www.epidemic.gr

Αποτελούν χωρίς αμφιβολία ένα από τα «London's Best Kept Secrets». Τη στιγμή που μεταξύ άλλων, έχουν εμφανιστεί με τους Art Brut, τους Special Needs και τους Metro Riots. Live, παίζουν τόσο σκληρά, που τα δάχτυλά τους ματώνουν. Και τα ρούχα τους άνετα τραγγιζόνται. Ο Dave, των Crash Convention,

για το Velvet:

Crash Convention's Dave
της Νατάσας Χτενά

Τι ακούς αυτό τον καιρό;

The Decemberists, The Beatles, Nirvana.

Πώς νοιώθεις επάνω στη σκηνή;

Ζαλισμένος.

Ποιο από τα μέρη που έχεις επισκεφτεί σε ενέπνευσε όσο κανένα;

Turku, στη Φινλανδία, δίπλα στη θάλασσα και το βουνό.

Ποιο είναι το πιο περίεργο πράγμα που έχεις ακούσει για τον εαυτό σου;

Εμ, είναι δύσκολο να απαντήσω, οι άνθρωποι έχουν γενικά υπάρξει αρκετά ακριβείς.

Ως παιδί, τι σε τρόμαζε όσο τίποτε;

Ο θάνατος.

Αν μπορούσες να ακούσεις μόνο ένα τραγούδι και μετά να πεθάνεις, ποιο θα επέλεγες;

Αυτό τον καιρό, ένα τραγούδι του Chris (φωνή, κιθάρα) που ονομάζεται Twenty Seven Houses- το ακούω συνέχεια από ένα demo που έκανε, είναι πανέμορφο.

Ποιο είναι το πιο ωραίο πράγμα που σου έχει πει ποτέ κάποιος φαν;

Λοιπόν, δεν είμαι σίγουρος αν πραγματικά έχουμε φαν, έτσι δεν είναι; Οι πιο πολλοί που έρχονται στις συναυλίες καταλήγουν στα σπίτια μας και σύντομα γινόμαστε φίλοι... εννοώ ότι αν κάποιος πραγματικά μας καταλαβαίνει παίρνει μέρος στο τραγούδι και το γλέντι.

Ποιο είναι το καλύτερο και ποιο το χειρότερο στο να ζεις και να εργάζεσαι στο Λονδίνο;

Λατρεύω ανοιχτούς χώρους, να σκαρφαλώνω δέντρα και να κολυμπάω στη θάλασσα, δεν κάνω και πολλά από τα παραπάνω στο Λονδίνο. Χρειάζομαι όμως και τους φίλους μου, τη νύχτα και τη βρωμιά- και το Λονδίνο μου τα προσφέρει. Υποθέτω ότι είμαι ένα είδος inner city hippie.

Ποιος πιστεύεις ότι έχει την καλύτερη φωνή εκεί έξω αυτή τη στιγμή;

Δε μπορώ να διαλέξω, ειλικρινά, μου αρέσουν διαφορετικά στοιχεία από τόσες διαφορετικές φωνές μουσικών, για να δώσω όμως μια ιδέα... Tracy Chapman, Billy Bragg, Vincent Vincent, Metro Riots.

Ανάμεσα σε εκατομμύρια άλλους.

DO THE VELVET!!

στα παρακάτω σημεία

καφέ - bar - εστιατόρια ΚΕΝΤΡΟ: Booze, Κολοκοτρώνη 57 | Gimmick, Τσαμαδού 15 | Obi-Χοροστάσιο, Σκουλενίου 2 Πλατ. Κλαυθμώνος | Polis, Πεσμαζογίου 5 (στοά Βιβλίου) | Pop, Κλειτύ 10B | Toy, Καρύτση 10 | Πρίζα, Χρ. Λαδά 1 & πλ. Καρύτση | Το Χρώμα, Λέκκα 8 & Καραγιώργη Σερβίας | Paři daez, Παρνασσού 3 | Bartesera, Κολοκοτρώνη 25 (στοά Πραξιτέλους), **ΕΞΑΡΧΕΙΑ:** After Dark, Διδότου 31 | Cafeina, Κιάφας 6 | Cookou Food, Θεμιστοκλέους 66 | Decadence, Βουλγαροκτόνου 69 | Floral, πλ. Εξαρχείων, | Mo Better, Θεμιστοκλέους & Κωλέττη 32, | Resin, Εμ. Μπενάκη 53, | Underground, Μεταξά 21, | Vox, Αραχώβης 61, | AB, Εμ. Μπενάκη 53, | Πάντες, Βαλτετσίου 44 | Διπλό, Θεμιστοκλέους 70 | Ερωδίας, Καλλιδρομίου 62 | Καφεκούτι, Σόλωνος 123 | Μικρό Καφέ, Αραχώβης 38 | Πεννηταπέντε, Καλλιδρομίου 55 | Ποδήλατο, Θεμιστοκλέους 48A | Πωλείται, Κωλέττη 9 | Χάρτες, Βαλτετσίου 35 | Wunderbar, Θεμιστοκλέους 80, **ΝΕΑΠΟΛΗ:** Τραμ, Μαυρομικάλη 168, **ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΟΙ:** Fridays, Α. Κηφισίας & Α. Αλεξάνδρας, **ΚΟΛΩΝΑΚΙ:** Closer, Σίνα 21 | Fridays, Νεοφύτου Βάμβα 2 | Mommy, Δελφών 4 | Tribeca, Σκουφά 44 | Εν Δελφοίς, Δελφών 5 | Σκουφάκι, Σκουφά 47 - 49, **ΚΟΥΚΑΚΙ:** De Luxe, Φαλήρου 15, Μακρυγιάννη, | Μικρό Μουσικό Θέατρο, Βείκου 33, **ΜΟΝΑΣΤΗΡΑΚΙ:** Kinky, Αθρομιάτου 6-8 | Το Κουτί, Ανδριανού 23, **ΘΗΣΕΙΟ:** Space, Ηρακλειδών 14 | Αψέντι, Ηρακλειδών 19 | Εν Αθήναις, Ηρακλειδών 12 | Inotheska, πλ. Αβυσσινίας 3 | Καφενείο Θησείο, Ακάμαντος 2 | Μορφή, Ηρακλειδών 36 | Πιλ-Πουλ (σαλόνι), Αποστ. Παύλου & Πουλοπούλου | Stavlos, Ηρακλειδών 10 | Τατάτα, Ηρακλειδών 30, **ΠΕΙΡΑΙΩΣ:** Bios, Πειραιώς 84, **ΨΥΡΡΗ:** Άσπρο καφέ, Αριστοφάνους 4 | Guru Bar, πλ. Θεάτρου 10 | Loop, πλ. Αγ. Ασωμάτων 3 | Multi 22, Ερμού 116 & Λεωκορίου | Soul, Ευριπίδου 65 | Spirit, Μισούλη 13 | Yoga Bala, Ρήγα Παλαμήδου 5 - 7 | Αρόδον, Μισούλη 22 | Ψύρρα, Μισούλη 19 | Άστρον, Τάκη 3, **ΓΚΑΖΙ:** Almodobar, Κωνσταννουπόλεως 60 | Γκαζάκι, Τριπτολέμου 31 | Νηπιμαγωγείο, Κλεάνθους 8 | Mad, Περεσφόνης & Δεκελίων 12 | Mamaca's, Περεσφόνης 41 | Tapas, Τριπτολέμου 44, **ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗ:** Μέλι, Εθνικής Αντιστάσεως 4, **ΠΑΙΚΡΑΤΙ:** Μηρία, Φρύνης 18 | Fridays, Υμηττού 110, Εμπ. Κέντρο Millennium, **ΠΕΙΡΑΙΑΣ:** Lemon, Ακτή Θεμιστοκλέους 154 | Un mundo, Υψηλάντου 176, **ΚΑΛΛΙΘΕΑ:** Sine Qua Non, Αλεξάνδρου Πάντου 10, **ΦΙΛΟΘΕΗ:** Παλιά Αγορά, Κεχαγιά 26 & Μάρκου Ρενιέρη, **ΧΑΛΑΝΔΡΙ:** Blue bar, Μεσολογίου 8, Κεντρική Πλατ. Χαλανδρίου **ΚΕΦΑΛΑΡΙ:** Αίγλη, Πλατ. Κεφαλαρίου **ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΚΕΝΤΡΟ:** Enter, Σόλωνος 52 & Μαυρομικάλη 15 | Prime Timers, Ερμού 99 | Rita Pateroni, Καρ. Σερβίας 11 | Ορφανίδης, Κολοκοτρώνη 27 | Σόλωνος Records, Καπλανών 14, **ΕΞΑΡΧΕΙΑ:** Τα Στάχυα, Σπ. Τρικούπη 12 | Clipart, Μπότση 6 | Vinyl microstore, Διδότου 34 | Yesterday's Bread, Καλλιδρομίου 67-69, **ΚΟΛΩΝΑΚΙ:** Antonios Markos, Σκουφά 21 | Cake, Ηροδότου 13 | Catalogue, Δημοκρίτου 24 | Energie, Σκουφά 29 | .Lak, Σκουφά 10 | Nine Below, Τσακάλωφ 16 | Rere Para Σκουφά 62 | Rora Lavada, Σόλωνος 42 | Το Βρακί, Σκουφά 50 | Boosja, Ομήρου 56 & Σκουφά, **ΜΟΝΑΣΤΗΡΑΚΙ:** Mr. Vinylios, Ηφαιστου 24, **ΨΥΡΡΗ:** Central Hair Company, Ρήγα Παλαμήδου 3 | Epidemic, Αγ. Αναργύρων 5 | Eye Worry, Καραϊσκάκη 1 & Ερμού | Mofu, Σαρρή 28 | Occhi, Σαρρή 35 | Formika, Παλλάδος 9, **ΓΚΑΖΙ:** Lifestyledead, Τριπτολέμου 30, **ΑΝΘ ΠΕΤΡΑΛΩΝΑ:** Loopsnoo Records, Ακαίων 24, **ΠΑΙΚΡΑΤΙ:** Madness Store, Φρύνης 31 & Δαμάρεως | Prime Timers, Φρύνης & Δαμάρεως, **ΝΕΑ ΣΜΥΡΝΗ:** Prime Timers, Ελ. Βενιζέλου 34 | Record House, Ομήρου 46, **ΠΕΙΡΑΙΑΣ:** Sneaker Store, Σωτήρος Διός 23 | Prime Timers, Ανδρούτσου 174A, **ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΣ:** Prime Timers, Ταξιαρχών 67, **ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ:** Prime Timers, Σαρανταπόρου 43, **ΓΑΥΦΑΔΑ:** 11, Κύπρου 11 | .Lak, Α. Μεταξά 24-26 | Prime Timers, Αρτέμιδος 1, Πλ. Εσπερίδων | Rita Pateroni, Μεταξά 40, **ΧΑΛΑΝΔΡΙ:** Ducknows music store, Κολοκοτρώνη 9 & Γκίνι 6, **ΜΑΡΟΥΣΙ:** Prime Timers, Β. Σοφίας 41, **ΚΗΦΙΣΙΑ:** Switch, Κυριαζή 6-8 **ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ ΚΕΝΤΡΟ:** Ελευθερουδάκης, Πανεπιστημίου 17, | Εν Αθήναις, Μαυροκορδάτου 9 | Πολιτεία, Ασκληπείου 3, **ΕΞΑΡΧΕΙΑ:** Παπασατηρίου, Στουρνάρη 35 | Πρωτοπορία, Γραβιάς 3 - 5, **ΚΟΛΩΝΑΚΙ:** Koan-Taschen, Σκουφά 64, **ΘΗΣΕΙΟ:** Λεμόνι, Ηρακλειδών 22, **ΜΕΤΑΞΟΥΡΓΕΙΟ:** Futura, Βικτωρος Ουγκώ 15, **ΠΕΙΡΑΙΑΣ:** Art Prisma, Μπουμπουλίνας 48 | Under-ground, Καραολή & Δημητρίου 56, **ΚΗΦΙΣΙΑ:** Ελευθερουδάκης, Κηφισίας 268 | Παπασατηρίου, Κολοκοτρώνη 10 **ΣΙΝΕΜΑ ΚΕΝΤΡΟ:** Άστρ, Κοραή 4, **ΦΙΣ:** Μικρόκοσμος, Λεωφ. Συγγρού 106, **ΝΕΑΠΟΛΗ:** Αλφαβίλ, Μαυρομικάλη 168 **ΟΧΟΛΕΣ ΚΕΝΤΡΟ:** Σ.Α.Ε., Νίκης 28, **ΝΕΑΠΟΛΗ:** Βακαλό, Λάμπρου Κατσώνη 26, **ΨΥΡΡΗ:** Akto, Κρανναού 3 | I.I.E.K. MOKUME, Αγ. Δημητρίου 11, **ΣΩΓΡΑΦΟΥ:** Focus, Παπάγου 112, **ΠΕΙΡΑΙΩΣ:** ΑΣΚΤ, Πειραιώς 256 | Dance Cultural Centre, Πειραιώς 76, **ΥΜΗΤΤΟΣ:** Leica, Υμηττού 243 **ΧΩΡΟΙ ΤΕΧΝΗΣ ΚΕΝΤΡΟ:** The apartment, Βουλής 21, | Καππάτος Αίθουσα Τέχνης, Αγ. Ειρήνης 6 & Αθηνάς, | Εθνικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης, Βασ. Σοφίας & Κόκαλη 1, **ΕΞΑΡΧΕΙΑ:** Cheap Art, Θεμιστοκλέους & Α. Μεταξά 25, | Manufactura, Ζωοδόχου Πηγής 29, **ΝΕΑΠΟΛΗ:** Κέντρο Σύγχρονης Τέχνης Ιλεάνα Τούντα, Αρματολών & Κλεφτών 48, | Φούρνος Κέντρο για τον Ψηφιακό Πολιτισμό, Μαυρομικάλη 168, **ΠΛ. ΒΙΚΤΩΡΙΑΣ:** Ηώς, Χέυδεν 38A, **ΚΟΛΩΝΑΚΙ:** Millefiori Art Space, Χάρπτος 29, | Καλφαγιάν, Καψάλη 6, **ΘΗΣΕΙΟ:** Bernier / Eliades, Επταχάλκου 11, | Ελένη Κορωναίου, Μητσαίων 5 - 7 | Herakleidon, Experience in Visual Arts, Ηρακλειδών 16, **ΜΕΤΑΞΟΥΡΓΕΙΟ:** Gazon Rouge, Βικτωρος Ουγκώ 15 | Vamialis, Σάμου 1, **ΨΥΡΡΗ:** a.antoniopoulou.art, Αριστοφάνους 20 | Art Tower Agora, Αρμοδίου 10, Βορβάκειος Πλατεία | Bata-gianhi Gallery, Αγ. Αναργύρων 20 | Gallery + Lab, Σαχτούρη 1 - 3 | The Breeder, Ευμορφοπούλου 6 | Χίρρας Gallery, Σοφοκλέους 53Δ | Α.Δ., Παλλάδος 3 | Μικρό Πολυτεχνείο, πλ. Ασωμάτων 7 | E31, Ευριπίδου 31 **ΚΟΛΩΝΟΣ:** Επί Κολωνών, Ναυπλίου 12, **ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΗ:** Πνευματικό Κέντρο Δήμου Πετρούπολης, Μπουμπουλίνας 59 & Αθανάσιου Διάκου, **ΠΑΙΚΡΑΤΙ:** Το Μήλο Τεχνοχώρος, Αμύντα 11, **ΝΕΑ ΙΩΝΙΑ:** B.I.G., Τραπεζούντος 44 | Τόρυμα ΔΕΣΤΕ, Ε. Παπά & Φιλελλήνων

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ καταστήματα: Joint, Αγίας Σοφίας 1 | Prime Timers, Κουσκουρα 5, **χώροι τέχνης:** TinT, Χρυσ. Σμύρνης 13, **ΚΡΗΤΗ:** Τεχνόπολις, Ανδρ. Παπανδρέου 116, Ηράκλειο (Αμμουδιά), **ΜΥΚΟΝΟΣ:** Εφημερίδες Gallery, Πέτρου Αρακοπούλου 4, **ΛΟΥΤΡΑΚΙ:** Legion, Περιάνδρου 11, **ΝΑΥΠΛΙΟ:** Obbi foto gallery, Αντωναπούλου 6

recording, mixing, editing, voiceovers, dubbing, production

3 Ωρες
Δωρεάν
ηχογράφηση.

Φέρνοντας αυτό
το κουπόνι έχετε
3 ώρες δωρεάν
με την επόμενη
σας ηχογράφηση*

fab liquid

s t u d i o s

www.fabliquid.com

3 Ωρες Δωρεάν
ηχογράφηση.

fab liquid
s t u d i o s

Αυτή η προσφορά δεν ισχύει σε συνδυασμό με άλλες προσφορές. Μονο ένα κουπόνι ανα καλλιτέχνη/συγκρότημα. Η προσφορά ισχύει μέχρι 28 Φεβρουαρίου 2007.

* Ισχύει μια ελάχιστη κράτηση 6 ωρών.

**GEAR UP
AND GET OUT.**

*Quality is built into
everything we make.*

*The Timberland®
Skye Ridge*

Timberland® Make it better.™

Timberland, Make it better, Smart Comfort and the Smart Comfort logo are trademarks or registered trademarks of The Timberland Company. ©2006 The Timberland Company. All rights reserved.

ΣΤΑ ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ:

□ ΚΗΦΙΣΙΑ □ Ν. ΕΡΥΘΡΑΙΑ □ ΜΑΡΟΥΣΙ
□ Ν. ΨΥΧΙΚΟ □ ΦΙΛΟΘΕΗ □ ΚΟΛΩΝΙΑΚΙ
□ ΠΑΤΚΡΑΤΙ □ ΠΕΙΡΑΙΑΣ □ ΡΕΝΤΗΣ
□ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ □ ΒΟΛΟΣ □ ΑΡΑΧΟΒΑ
□ ΖΑΚΥΝΘΟΣ □ ΗΡΑΚΛΕΙΟ □ ΜΥΚΟΝΟΣ